

Robert Gerhard, premiat per la Generalitat

Gerhard, per Callicó

Un cop es desféu l'anonimat que envolta les obres musicals presentades als concursos oficials de la Generalitat, hom sabé que l'única de les premiades era original de Robert Gerhard.

No manquen mai, pel que es veu, dificultats a nomenar el guanyador dels premis literaris de la Generalitat de Catalunya, car la concurrència és molta i la tria embarrassosa. Adhuc sovint el públic ha de suportar polèmiques entre els interessats a copsar el

premi i els nomenats per a adjudicar-lo. En tractar-se, però, dels concursos musicals, l'abundor de concursants es transforma en escassetat, i l'embaràs de la tria en la cerca penosa d'una obra que s'ho valgui. Almenys així apareix de portes enfora.

Enguany dels tres premis anunciats, sols un n'ha estat adjudicat: el del ballet, lema «Si-la-sol», de què ha resultat autor el mestre vallenc Robert Gerhard.

Molts catalans no sabran qui és en Gerhard; volem dir que no el coneixeran per les seves obres, car la que guanya un altre premi oficial «L'alta naixença del Rei Jaume» ha

restat inèdita, almenys per a nosaltres, els compatricis de l'autor, i el ballet suara premiat ja farà prou si troba una ocasió un dia o altre per a donar-se a conèixer.

El nostre ambient musical és tan enrarit que els nostres millors artistes toquen pels cafès, la nostra Orquestra Pau Casals funciona durant dos mesos l'any, amb grans sacrificis del seu fundador, i els nostres compositors consagrats oficialment han de restar inèdits.

Esperem confiadament que l'empenta progressiva de la nostra Catalunya trobi remei algun dia per a aquest marasme. Altrament, Robert Gerhard no és pas un músic a qui es presenti fàcil el triomf davant del públic. Aquest no sempre ha rebut amb massa afecte, i àdhuc gosariem a dir amb prou comprensió les manifestacions del seu talent, que se'ns han pogut oferir. Gerhard no és, ni de bon tros, un compositor superficial, dels que es proposen de fer pessigolles a l'orella del públic; ell no cerca d'afalagar pel truc de la lluminositat mediterrània o el de la vena racial. No endebades s'ha fet un deixeble d'Arnold Schönberg, sovint incompès i àdhuc durament tractat, però que resta un dels més fermes puntals de la música moderna, i una de les figures que va conquistant el terreny de la comprensió i de l'admiració, si bé amb més dificultat, també amb més fermesa. El sol fet d'ésser Gerhard un músic format sota la influència directa de Schönberg, ens faria formular una esperança ben fundada. Ara, però, que ja té la confirmació oficial, i que ja ens ha donat altres mostres paleses i clares del seu talent, hem de fer vots ferventíssims perquè res no puguin totes aquelles circumstàncies adverses del nostre món musical que, si no fóssim optimistes recalitrants i no tinguéssim fe en la vàlua de Robert Gerhard, podríem témer que aquest nom d'un fill selecte de Catalunya havia de quedar per sempre més sebolit en la paperassa burocràtica d'un departament de la Generalitat. — V.

2 ABR. 1935

LA PUBLICITAT

La Música

Els premis de la Generalitat

VEREDICTE DELS PREMIS MUSICALS CORRESPONENTS A L'ANY 1934

El dia 30 de març del 1935, a les onze del matí, s'ha reunit al Palau de la Generalitat el Jurat dels Premis Musicals corresponents a l'any 1934, compost pels senyors Pau Casals, president; Josep Barberà, Eduard Toldrà i Vicenç Casajús, vocals; i Francesc Pujol, secretari, per tal de dictar el veredictes d'adjudicació.

De conformitat amb les facultats que atorga al Jurat qualificador la base setena de concessió desl Premis per a adoptar en l'emissió del veredictes el procediment que consideri més adequat, ha pres, amb relació a cadascun dels dits Premis, els acords que segueixen:

PREMI "FELIP PEDRELL" a una obra de música de cambra. D'entre les obres presentades, dues han merescut l'atenció preferent del Jurat per a la concessió del Premi: el Quintet "Exauce" i el Sextet "Cíclis" per aquest ordre d'enumeració. Entenent, però, que cap no reuneix mèrits suficients per a obtenir el Premi, el Jurat acorda per unanimitat no adjudicar-lo.

PREMI "ISAAC ALBENIZ" a un ballet per a una composició coreogràfica escenificable. Posada a votació la millor de les obres presentades, que duu per lema "Sí, la, sol", ha obtingut quatre vots favorables contra un vot a favor de la no concessió del Premi. S'atorga, per tant, el Premi "Isaac Albéniz", per majoria de vots, a l'obra "Sí, la, sol".

PREMI "J. ANSELM CLAVER" a una composició de caràcter simfònic per a cor i orquestra. En dues de les obres presentades el Jurat qualificador ha constatat un mèrit preferent: "Càntic de Dèbora", lema "Alma mater" i "Psalm simfònic, lema "Alleluia", pel mateix ordre que s'enumeren. Considerant, però, que cap no reuneix valors suficients per a mereixer el Premi, el Jurat acorda, per unanimitat, no adjudicar-lo.

Barcelona, 30 de març del 1935.

Pau Casals, Josep Barberà, Vicenç Casajús, Eduard Toldrà i Francesc Pujol.

construcción clásica, no son nada que se separe mucho de los caminos que han seguido las obras musicales, desde las clásicas y románticas, hasta las modernas ya consagradas. Es en el trabajo de estos elementos—melodía, ritmo y construcción—sobre la armonía más moderna, en donde radica la originalidad, la fuerza y el valor de esta obra de Gerhard, y las que le hacen parecer atrevida, audaz y aun incomprensible, porque la separan violentamente de las obras corrientes clásicas o modernas.

En cuanto a las condiciones de sensibilidad que debe poseer toda obra de arte, es cosa más difícil de medir en una composición expresada en un lenguaje poco usado y conocido. No es posible decir hasta qué punto las posee esta obra de Gerhard pero sí se puede afirmar desde luego que es la obra de un músico fuerte, seguro de sí mismo, que tiene el aliento de avanzar sin vacilación ni caída, sin retroceder al camino trillado, por el campo de la música nueva, que su inteligencia, sus estudios y su instinto de artista le señalan de una manera clara y sin darle lugar a la duda.

Como hemos dicho, el "Quinteto" fué repetido. Ya se anunciaba en el programa que se daría una segunda audición regidamente después de la primera. Es buena idea el hacer oír dos veces una obra cuya comprensión no es fácil. De los cuatro tiempos que contiene, el segundo "Andante cantabile" fué de los que fueron mejor apreciados por su carácter expresivo, y los dos últimos "Allegro giocoso" y "Vivace scherzando", por sus ritmos movidos y ligeros.

Fué interpretado este quinteto a la perfección por los notabilísimos solistas Esteban Gratacós, de flauta; Casiano Carles, de óboe; José González, de clarinete; Ramón Bonell, de trompa, y Antonio Goxens, de fagot. Todas las dificultades de ritmo, de entonación y de técnica fueron admirablemente vencidas por estos artistas, bajo la dirección segura del autor.

Carmen Gombau, notable cantatriz, interpretó con estilo muy justo las canciones populares armonizadas por Gerhard, y que hemos oídos últimamente varias veces; y cuatro melodías de "L'Infantament marvellós de Scheharazada", canciones de la primera juventud de Gerhard, en las cuales, a través de algunas naturales influencias de los grandes compositores románticos, se sienten hálitos de verdadera emoción.

Acompañó las canciones, al piano, Pedro Vallribera, de un modo suave y sensible.

Todos los intérpretes fueron muy aplaudidos. Roberto Gerhard fué calurosamente festejado por el público selecto que asistió a la sesión.

Jaime Pahissa

Musicales

Concierto en homenaje a Roberto Gerhard

Organizado por "Adlan"—iniciales de "Amics de l'art nou"—, se celebró, en la señorial casa del "Institut Català de Sant Isidre", un concierto para homenajear al compositor Roberto Gerhard, con motivo de sus recientes éxitos en Viena y en Amsterdam.

El programa estaba formado por dos partes; en la primera figuraba la ejecución y la repetición de un "Quinteto" para instrumentos de viento; en la segunda había varias canciones para canto y piano.

Roberto Gerhard es, indiscutiblemente, entre nuestros jóvenes compositores, el que escribe en un estilo más avanzado, y dentro de este estilo, con una seguridad y una sistematización completas. El "Quinteto" para instrumentos de viento que oímos en este concierto dos veces, y que ya conocíamos por haberse tocado hace algún tiempo en "Música da Camera", presenta suficientes pruebas de lo que decimos.

Está escrito en forma polifónica. Los temas, que independientemente del conjunto no serían cosa que se apartara de las líneas melódicas tradicionales, al ser tratados, en la combinación de las voces, formando armonías muy alejadas de los clásicos acordes consonantes y sus derivados, y manteniéndose constantemente en un sistema politonal, más que atonal, parecen, tales temas, también incomprensibles y raros por sí mismos.

Pero en realidad, ni los temas en sí, ni los ritmos, ni la composición total de la obra que sigue los planes de la

Las Noticias
18.7.33

Concerts

Homenatge a Robert Gerhard per Adlan

El grup Adlan ha volgut testimoniar públicament la seva adhesió i simpatia envers l'obra que ve realitzant el nostre compositor Robert Gerhard, i ara, sobretot, després dels seus recents triomfs a Amsterdam i a Viena amb els fragments de la seva cantata «L'alta naixença del rei En Jaume».

Adlan ha cregut que el millor homenatge que podia fer-se al mestre Gerhard era organitzar una audició d'obres seves i aquesta audició, davant d'un auditori reduït i seleccionat, tingué lloc el dimecres a la nit en els magnífics i patricials salons de l'Institut Català de Sant Isidre.

Fou donada, per a començar, una doble audició del «Quintet» per a instruments de vent, obra que ja havia estat executada en els concerts de l'Associació de Música «da Camera». Preveient que no tothom pot comprendre i apreciar en una primera audició una obra de la naturalesa d'aquest «Quintet», tal com s'ha fet ja algunes vegades en països de moviment musical molt avançat, s'executà aquesta obra dues vegades, iniciant així un costum que ací no teníem.

Aquest «Quintet», escrit sota el signe de Schöenberg, es claríssim i gairebé diríem clàssic d'estructura, i pot apreciar-se de seguida en els seus quatre temps un treball de contrapunt verament notable. Rítmicament no hi ha res de nou en aquesta obra. Tota la novetat consisteix en el seu extraordinari dinamisme harmònic que engendra

un sentiment melòdic diferent i del tot oposat al llarg desenrotllament metòdic dels acords a base de triades, que és la fórmula clàssica i acceptada fins ara. Això fa que no sia pas gaire fàcil i àdhuc diríem gaire agradable d'escoltar, perquè aquesta mena de música, en lloc de portar satisfacció i plenitud a l'esperit, hi porta una mena de torbació i d'impotència ben característiques del nostre temps, però tanmateix massa cerebrals i mancadess en absolut de generosa efluència.

En molts moments els timbres dels cinc instruments no ens semblaren tampoc massa equilibrats i una certa monotonia de sonoritat perjudica l'obra, molt més en escoltar-la dues vegades seguides.

Es possible que l'obra, evidentment ben construïda, sia escrita per l'autor amb una profunda emoció. S'accedeix, però, que aquesta emoció és un fet que, ara com ara, no arriba encara a l'auditori que l'escolta encuriolit i a l'ensem desorientat.

No sabem la sensibilitat de la gent dels temps futurs com reaccionarà davant d'aquesta música que intenta transformar radicalment l'íntima estructura de les lleis fonamentals de l'art dels sons amb les quals s'ha format la nostra facultat de percepció musical.

Sia com sia, cal elogiar aquest esforç ardit del mestre Gerhard per a crear-se una expressió nova i ben personal, encara que, almenys en aquest «Quintet», no la puguem reconèixer com específicament catalana, ja que la influència tudesca hi és absoluta. De tota l'obra ens interessaren especialment els temps segon i darrer.

L'obra, dirigida pel seu propi autor, obtingué una execució impecable. Es distingiren admirablement en la difícil tasca que els fou con-

fiada els notabilíssims artistes senyors Esteve Gratacós, Cassià Carles, Josep González, Ramon Bonell i Antoni Goixans.

En la segona part del programa, la distingida soprano Srta. Carme Gombau — amb exquisida correcció, magnífica dicció i bell estil, acompanyada delicadament al piano pel notable pianista senyor Pere Vallribera —, cantà quatre cançons populars harmonitzades: «La callandria», «La mort i la donzella», «El petit vailet» i «Enemic de les dones» i quatre melodies originals del cicle «L'infantament meravellós de Scheharazada», obra primera de Robert Gerhard sobre uns bells textos del poeta López-Picó.

Aquestes obres, ja conegudes dels nostres filharmònics, foren escoltades amb veritable plaer i aplaudides amb entusiasme. Les cançons populars ens plauen amb el simple acompanyament de piano molt més que en la forma orquestral en la qual foren transcrits posteriorment pel seu propi autor. Les quatre cançons de «L'infantament», malgrat tota la seva influència dels grans romàntics, resten encara molt inspirades i dignes d'un fort temperament musical.

El mestre Gerhard i els seus intel·ligents col·laboradors foren molt aplaudits i felicitats per l'auditori verament selecte que donà a aquest homenatge un caient de distinció i d'exquisida modernitat.

La revista «Mirador», l'Associació de Música da Camera i l'Associació de Cultura Musical aportaren també la seva adhesió i el seu patronatge a aquest acte d'homenatge tan oportunament tributat al nostre compositor internacional, el mestre Robert Gerhard.

J. LL.

14-7-33

L'eben d' Catalunya

5436/5

Estreno señalado para el próximo sábado : : : : :

El próximo sábado, día 15 de julio, se estrena en el Casino Republicano de la Barceloneta, la zarzuela en un acto y dos cuadros, en prosa y verso, original de Arturo Albalat y el maestro Solano Latorre "Amores contrabandistas", escrita expresamente para el notable tenor Manuel Fernández, secundado por Angeles Márquez, Joaquín Pérez, José Freixas, Fausto de Villareal y el notable aficionado Aurelio Ramirez, director de la obra.

En Madrid

Presentación de la com- pañía del Beatriz en la Comedia : : : : :

La compañía del Beatriz reanudó en la Comedia las representaciones de "Santa Teresita del Niño Jesús", obra escrita por don Vicente Mena. Al mudar de escenorio algunos de sus cua-

Avui tindrà lloc l'homenatge a Robert Gerhard

El concert a honor de l'eminent compositor català Robert Gerhard, organitzat per ADLAN, amb la cooperació de "Mirador" i l'Associació de Música da Camera i amb l'adhesió de l'Associació de Cultura Musical, tindrà efecte avui, dimecres, a les deu del vespre, a l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre, plaça del Beat Oriol.

Robert Gerhard, després dels seus triomfs a Viena i Amsterdam, amb una obra tan catalana com és la cantata "L'alta naixença del Rei En Jaume", bé mereixia aquest homenatge, al qual ens adherim de bon grat.

A més, cal remarcar que, gràcies a l'adhesió de Ràdio Barcelona, es podrà retransmetre l'audició del concert, donant a conèixer a tot Catalunya la música de Gerhard.

L'homenatge d'avui té, a la nostra manera de veure, una gran importància. Precisament en el moment en què Catalunya travessa una crisi espiritual, és un fet que cal remarcar el que un català, amb l'esperit de la nostra terra, es faci remarcar en el món musical internacional com un dels millors compositors moderns.

Prenen part en aquesta festa d'art, amb la qual quedarà definitivament closa la temporada musical barcelonina, la eminent cantatriu Carme Gombau i els sempre aplaudits concertistes Gratacós, flauta; Carles, òboe; González, clarinet; Bonell, trompa; Goxen, fagot, i Pere Vallribera, piano; sota la direcció general del propi mestre Robert Gerhard.

En el programa: El quintet, diverses cançons catalanes i fragments de l'"Infantament meravellós de Scherazada".

La retransmissió del concert per ràdio començarà a dos quarts d'onze.

Robert Gerhard, homenatjat

Avui, a la sala d'actes de l'I. A. C. de S. I., se celebrarà el concert homenatge al compositor català Robert Gerhart, amb motiu dels seus recents triomfs internacionals

(Vegi's informació a la pàg. 4)

AVUI, DIMECRES, CONCERT ROBERT GERHARD

El concert en honor de l' eminent compositor català Robert Gerhard, ~~anirà~~ organitzat per ABLAN, amb la cooperació de "Mirador", i l' "Associació de Música Da Camera" i amb l' adhesió de l' "Associació de Cultura Musical", tindrà efecte avui, dimecres, a les 10 del vespre, a l' Institut Català de Sant Isidre, Plaça del Beato Oriol.--

Trenen part en aquesta festa d' art, amb la qual quedarà definitivament tancada la temporada musical barcelonina, l' eminent cantant Carme Gombau, i els sempre aplaudits concertistes Gratacós, flauta; Carles, oboè; Gonzalez, clarinet; Bonell, trompa; Coxens, fagot i Pere Vallribera, piano.-- sota la direcció general del propi mestre Robert Gerhard. En el programa: El quintet; diverses cançons catalanes i fragments de l' "Infantament meravellós de Scharazada".--

Associació de Música Da Camera

La "Associació de Música Da Camera" recorda que demà, dijous, a les 10 del vespre, es reuneix la Junta General, al Palau de la Música Catalana. A continuació, es reunirà la secció "Audicions Intimes".

Nota pregada.--
11.7.1933

Musicales

HOY, MIERCOLES, CONCIERTO ROBERT GERHARD

El concierto en honor del eminente compositor catalan Robert Gerhard, organizado por ABLAN, con la cooperación de "Mirador" y la "Associació de Música Da Camera" y con la adhesión de la "Associación de Cultura Musical", tendrá efecto hoy, miercoles, a las diez de la noche, en el "Institut Català de Sant Isidre", Plaza del Beato Oriol.--

Toman parte en esa fiesta de arte, con la que quedará brillantemente cerrada la temporada musical barcelonesa, la eminente cantante Carmen Gombau y los siempre admirables concertistas Gratacós, flauta; Carles, oboe; Gonzalez, clarinete; Bonell, trompa; Coxens, fagote y Pedro Vallribera, piano.--

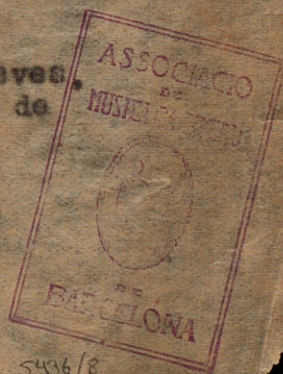
En el programa: El Quinteto para instrumentos de viento, diversas canciones catalanas y fragmentos del "Infantament meravellós de Scharazada".--

Associació de Música Da Camera

La "Associació de Música Da Camera" recuerda que mañana, jueves, a las diez de la noche, se reúne en Junta General, en el Palau de la Música Catalana.--

A continuación se reunirá la sección "Audicions Intimes".

Nota suplicada.
11.7.1933

Associació de Música Da Camera
Concert Robert Gerhard

La "Associació de Música Da Camera" volia organitzar un acte en honor de Robert Gerhard, amb motiu de les extraordinaries distincions de que ha estat objecte la seva darrera obra "L'alta Naixença del Rei En Jaume" premiada primerament per l'Edició Universal de Viena i executada darrerament a Amsterdam, amb èxit brillantíssim, en els festivals de la S.I.M.C., per la famosa Orquestra del Concertgebouw, que dirigeix el gran artista Mengelberg.-

El fet d'estar ja closa la temporada musical i d'haver-hi una iniciativa semblant per part dels "Amics de l'Art Nou" (ADLAN), ha fet sumar aquestes iniciatives, juntament amb les que per la seva part patrocinava el setmanari "Mirador".-

Així, doncs, tant "Mirador" com la "Associació de Música Da Camera" queden adherits a l'acte d'homenatge que Adlan donarà dissabte vinent a l'Institut Agrícola de Sant Isidre, acte que consistirà en un concert d'obres de Robert Gerhard, entre les quals figuren algunes de les cançons catalanes i el "Quintet", així com també una selecció de "L'infantament meravellós Scharazada". Prendrà part al concert, ultra el propi Robert Gerhard, l'eminent cantatriu Concepció Badia d'Agustí i els meritatíssims concertistes Gratacós, flauta, Carles, oboè, Gonzalez, clarinet, Bonell, trompa, Goxens, fagot i Pere Vallribera, piano.-

Els socis de la "Associació de Música Da Camera" que dessitgin assistir al concert Gerhard, seran informats a les oficines, Via Layetana, 46, telefon 17798, de les condicions establertes.-

Nota pregada.-
5.7.1933

Musicales

Associació de Música Da Camera
Concierto ~~mmmmmm~~ Robert Gerhard

La "Associació de Música Da Camera" se proponia organitzar un acte en honor de Robert Gerhard, con motivo de las extraordinarias distinciones de que ha sido objeto su ultima obra, "L'alta Naixença del Rei En Jaume", premiada por la Edición Universal de Viena, en Concurso ~~mmmm~~ mundial, y ejecutada recientemente en Amsterdam, con ~~mmmmmmmmmmmm~~ brillante éxito, en los festivales de la S.I.M.C., por la famosa Orquesta del Concergebouw, que dirige el gran artista W. Mengelberg.-

El hecho de estar cerrada la temporada musical y de existir una iniciativa semejante por parte de los "Amigos de l'Art Nou" (ADLAN), ha hecho sumar esas iniciativas, juntamente con las que por su parte patrocinaba el semanario "Mirador".- Así, pues, tanto "Mirador" como la "A. de M. da C." que dan adheridos al concierto-homenaje que Adlan dará el sábado próximo, en el Institut de Sant Isidre, cuyo programa estará compuesto ~~mm~~ por obras del celebrado compositor catalan, entre las cuales figuran algunas de las canciones catalanas, el Quinteto para instrumentos de viento y ~~mmmmmmmmmm~~

"L'infantament meravellós de Scharazada".- Tomarán parte en su interpretación, además del autor, la eminente sáprano Conchita Badia de Agustí y los aplaudidos concertistas Gratacós, flauta; Carles, oboé; Gonzalez, clarinete; Bonell, trompa; Goxens, fagote y Pedro Vallribera, piano.-

Los socios de la A. de M. Da C. seran informados de las condiciones en que pueden asistir a dicho concierto, en las oficinas, Via Layetana, 46, telefono 17798.-

Nota suplicada. 5.7.1933

LA PUBLICITAT

DATA

10 Juny 1933

BARCELONA

MÚSICA

Com ja vam assabentar els nostres lectors, ha començat a Amsterdam el Festival anual de la S. I. M. C.

Amb aquest motiu ens sembla oportú recordar ara els motius que presidiren la creació d'aquesta societat i els ideals artístics que persegueix.

La guerra havia incomunicat l'art dels pobles belligerants. Després de la guerra no se sabia res del moviment musical internacional. La música dels músics nous es desconeixia per complet, com també tota la producció de la post-guerra. El drama havia interromput tot intercanvi espiritual i cada poble, tancat en ell mateix, treballava, creava músiques noves, tendències i estètiques diverses, però aquestes no sortien del marc nacional, ni eren, per tant, conegudes del món musical internacional.

D'aquí va néixer el projecte de reunir músics de tot el món per a uns concerts on poguessin trobar-se i conèixer, així, les tendències noves.

Aquesta primera reunió tingué lloc en 1922 a Salzburg, la pàtria de Mozart.

Aquesta primera reunió fou un èxit i des de llavors quedà constituïda la Societat Internacional de Música Contemporània.

Després de Salzburg, les reunions anuals de la S. I. M. C. han tingut lloc a Praga, Venècia, Zuric, Frankfurt, Siena, Ginebra, Lieja, Oxford, Londres, Viena, i enguany a Amsterdam, del 9 al 15 d'aquest mes.

El segon concert, dedicat a obres per a cor i orquestra, serà radiat per l'estació holandesa Huizen. Figuren en el programa una composició del francès Jean Cartau, dos fragments de la Cantata "L'alta naixença del rei En Jaume", del compositor català, Robert Gerhard, i l'Oratori de l'anglès William Walton "Besarars Feart".

5436/10

LA NOCHE

DAT

13 Juny 1933

BARCELONA

EN HOLANDA

El músico español Roberto Gerhard triunfa rotundamente en unos conciertos

Amsterdam, 13. — La prensa de esta capital se ocupa con grandes elogios de una obra del compositor español Roberto Gerhard, que ha sido ejecutada con éxito brillante, durante los festivales organizados por la Sociedad Internacional de Música contemporánea.

La crítica considera al señor Gerhard como una de las personalidades más destacadas que han tomado parte en los referidos festivales. — Fabra.

LA VANGUARDIA

DATA 14 Juny 1933

BARCELONA

El triunfo de un músico catalán

Comunican de Amsterdam al Consejero de Cultura de la Generalidad, que la ejecución de la «Cantata» del compositor catalán Roberto Gerhard en el festival de la Sociedad Internacional de Música Contemporánea, fué aclamada con entusiasmo por el público y subrayada por la prensa como la composición de mayor calidad del festival. Esta «Cantata» es la que obtuvo el premio internacional Hertzka, concedido por primera vez este año.

El Consejero, señor Gassol, ha cursado desde Madrid un telegrama de felicitación al maestro Gerhard por su triunfo personal y por lo que representa para la música catalana.

El Dia Gráfico

DATA

14 JUNY 1933

BARCELONA

EL TRIUNFO DE ROBERTO GERHARD EN AMSTERDAM

Comunican de Amsterdam al consejero de Cultura de la Generalidad, que la ejecución de la "Cantata" de nuestro compositor Roberto Gerhard en el Festival de la Sociedad Internacional de Música contemporánea, ha sido aclamada con entusiasmo por el público y subrayada por la Prensa como la composición de más calidad del Festival. Esta "Cantata", recordémoslo, es la que ha obtenido el Premio Internacional Hertzka, concedido por primera vez, este año.

El consejero señor Gassol ha cursado desde Madrid un telegrama de felicitación al maestro Gerhard, por su triunfo personal y por lo que representa para la música catalana.

UN CATALA MUNDIAL

Robert Gerhard

Els telegrams ens assabenten d'un nou triomf de Robert Gerhard; aquest cop en un concert donat a Amsterdam. *L'alta naixença del rei En Jaume*, cantata la lletra de la qual és deguda al poeta Josep Carner; hi ha tingut la mateixa acollida que poc abans a Viena on l'illustre compositor català s'havia vist atorgar el premi anyal del Concurs Internacional de Música; és a dir, la distinció més alta que pot donar-se en el món musical dels nostres dies, tant per la qualitat del jurat, com per la dels concursants, que són els capdavanters de la música de tot arreu del món.

Robert Gerhard

L'èxit d'Amsterdam, com el de Viena, projecta la claror de la fama damunt la figura del mestre català, i de retop, el nom de Catalunya hi és associat. Homes com Gerhard donen a la nostra pàtria incomparablement més de prestigi que tot el que pugui llevar-nos les gestions de polítics incultes. Gràcies als pocs que, com ell, mantenen el valor universal de la nostra particularitat, el balanç encara és favorable a Catalunya en el camp internacional de l'honor i de la cultura.

I és aquesta glòria que volem retreure avui i amb ella coronar ensems l'eminent músic i la pàtria que l'ha vist néixer. MIRADOR, a més, té una raó per sentir-se orgullós de l'anomenada d'aquest compositor, el qual, a la vegada, des de les nostres columnes s'ha revelat un excellent escriptor i un crític solidíssim.

Dins la personalitat de Robert Gerhard, el dilema famós d'«inspiració o intel·ligència» és resol essent «la inspiració de la intel·ligència», i així, com dos temes marxant ensems, teixits per un ferm contrapunt, inspiració i intel·ligència serveixen cadascun de fons a l'altre. D'aquest feliç trobar-se prenen el seu origen les obres del compositor que admiren tant durant l'anàlisi, com encisen durant la seva audició directa. Car només hi ha una bellesa, en art, que no sap marcir-se: aquella que, recomanada pel sentit, es veu confirmada per la raó. La resta és flor d'un dia, i, encara, si ens examinéssim bé la consciència, hauríem de confessar que ni aquest dia ens causà una joia plena; perquè sovint, distretament, diem bo allò que és simplement ensucrat, per l'esma d'infant que tarda a morir-se dins l'home més evolucionat i exigent.

Ara sols manca una cosa: que els catalans puguem fruit les magnífiques sonoritats de la cantata. Que aquestes línies de veus i d'instruments bastint un edifici de llei catalanesca, es dibuixin dins alguna sala de concerts nostra. I llavors associarem als meravellosos versos de Josep Carner, les subtils i acerades evocacions sonores de Robert Gerhard, poeta i músic que són dels pocs istmes que uneixen el nostre país al continent de la cultura humana.

ROSSEND LLATES

* * *

L'estiu de l'any passat, la S.I.M.C. (Societat Internacional de Música Contemporània) celebrava a Viena el seu desè aniversari, i el nostre Robert Gerhard, component de la prestigiosa entitat, publicava en aquestes pàgines la ressenya de la reunió.

Podem anunciar que l'any vinent la S.I.M.C. es reunirà a Barcelona.

I també podem anunciar que els barcelonins podran sentir en immillorables condicions *L'alta naixença del rei En Jaume*, de Gerhard.

LA MUSICA DEL PORVENIR

Hace unos dos años que en este mismo "Diario" publicó José Iturbi unas consideraciones acerca de la marcha que llevaba el arte musical en lo que va de siglo. El lector que se interese por estos asuntos no las habrá olvidado probablemente por venir de un gran pianista, de cultura y sensibilidad muy equilibradas. Hablaba, por lo tanto, con pleno conocimiento de causa. Y cuando contemplaba el panorama artístico que él podía conocer bien por sus largas excursiones, veía a la música moderna, la que nos acompaña durante este primer cuarto de siglo, trabajaba en su organismo por dos males; el exceso de técnica, y el intelectualismo. "Nunca se ha dominado más profundamente la técnica musical que en nuestros días, pero jamás ha habido una época más carente de inspiración que la nuestra".

La afirmación del celebrado pianista no encontró, unanimidad en la aprobación. Les parecía a algunos que era descorazonar a los jóvenes creando una impresión de pesimismo muy poco favorable a la expansión del genio musical; pero antes bien lo que hacía con sus palabras era ponerle en guardia contra la seducción del último figurín estético; era una advertencia que podía evitarles fracasos y desencantos. Porque los figurines pasan, y el compositor que escribe su obra empleando largo tiempo — la técnica es hoy complicada y trabajosa — y que después ha de esperar a que

se la admitan para la ejecución — cosa no menos larga — puede encontrarse con que, al llegar el momento ansiado de enfrentarse con el público, éste o los que lo dirigen e influyen en sus gustos, sentencian que la composición pertenece a un momento de la evolución musical que ya pasó.

De todos modos para el compositor siempre la situación es árdua. Porque si cree que su conciencia artística le vea el buscar el éxito acudiendo a formas o maneras de expresión ya sobrado conocidas, y que el artista ha de ser hombre de su tiempo, y que ha de hablar en el estilo propio de ese tiempo, se expone a tener que ir modificando sus medios de expresión, por que hoy todo pasa rápidamente. Y en tal caso ¿podrá hacerse la ilusión de formarse una fisonomía propia y ser una personalidad definida?

Nos sugiere esas consideraciones el último festival de la Asociación internacional de música contemporánea. Este año, el décimo de su fundación, ha celebrado en Viena sus sesiones, y ha ofrecido para nosotros la nota lisonjera del éxito alcanzado por un compositor nuestro, Roberto Gerhard, con una serie de sus canciones catalanas, éxito del que tienen ya noticia nuestros lectores. Nos lo confirma el corresponsal musical del "Times", y de su comunicación vamos a tomar algunos datos, que por tratarse de un crítico de solvencia por el diario

en que se produce, merecen atención.

En líneas generales, las composiciones de los autores de raza latina, italianos, franceses y españoles, ofrecen, como un fácil respiro respecto a los de la Europa central más difíciles a la comprensión en sus ardores teorizantes; y en aquel aspecto se han destacado por su inmediato atractivo las canciones catalanas de Roberto Gerhard, el crítico inglés.

Entre los restantes, por excepción había algunas que no pagaron su tributo a las "poses" de moda; la escala de doce tonos, los cuartos de tono, y las formas de la sonata y la variación, pero muy trabajadas; una de esas excepciones era el quinteto de oboe de Arturo Bliss. Entre las otras, cita, las dos sonatas para piano y flauta de Julio Schloss, y piano y viola de Carlos Reiner, las "más formidables", entre la música de cámara. Supone que se oirán otra vez con gusto, la Serenata para pequeña orquesta de Eduardo Erdmann, el concierto de piano de Hannenheim, y el de violín de Hába.

En conjunto, la sociedad de música contemporánea en estos primeros años de su vida, ha actuado con éxito. Seguirá teniéndolo si mantiene a la misma altura el nivel de sus programas. Y, además, si prescinden sus directores de partidismos y de etiquetas. "En nuestro país al menos", prosigue diciendo el escritor inglés, "y probablemente en otros, se advierte entre algunos de los compositores más jóvenes una definida reacción contra el idioma de hace 10 años. ¿La Asociación internacional se propone mantener incólume su fe en un estilo o en estilos que muy pronto estarán pasados? Al sistema de los 12 tonos puede

5436/15

LA SEÑORA D.ª Josefa Figueras Punsá DE GRASES

Falleció el día 6 del actual, a la edad de 55 años,
habiendo recibido los Santos Sacramentos
(E. P. D.)

Sus afigidos: esposo Rafael Grases, hijo Andrés, hija política Rosalina Esquerra, hermana Rosa, hermano político Pedro Figueras, nieto, nieta, demás familia, y la razón social HIJAS DE ANDRES FIGUERAS y ASOCIACION DE INDUSTRIAS AUXILIARES DE LA TEXTIL, al recordar a sus amigos y conocidos tan dolorosa pérdida, les ruegan la tengan presente en sus oraciones y se sirvan asistir a los funerales que, por el eterno descanso de su alma, se celebrarán mañana, jueves, día 21, a las diez y media, en la iglesia parroquial de Santa María del Taulat (Pueblo Nuevo), por cuyo piadoso acto les quedarán sumamente agradecidos.

Las Misas después del Oficio y en seguida la del perdón.

El duelo se da por despedido.

No se invita particularmente.

El Emmo. y Rvdmo. Sr. Cardenal, Arzobispo de Tarragona y el Excmo. e Ilmo. Sr. Obispo de Barcelona, se han dignado conceder 200 y 50 días de indulgencias en la forma acostumbrada.

figurarse la fecha de 1920-30, con tanta firmeza como la de 1900-10 al de la escala de tonos enteros. Una música nueva, pero que no exhiba ninguna de esas particularidades idiomáticas; hallará gracia ante el eminente jurado de compositores modernistas? Supongamos un joven, genial, que escribe una sinfonía, toda en clave de do mayor, verá reconocido su genio por ese jurado? La actitud de varios de esos jueces, respecto a la sinfonía juvenil de Ernesto Halffter oída en Oxford el año pasado, nos sugiere alguna duda".

Pero la actitud del público va siendo otra. El éxito de Gerhard es sintomático. Es la protesta contra esa música tan aparatosa en la teoría, tan pobre en la realidad: "que aparece tan voluminosa en las notas de los programas, y que significa tan poco en la práctica", como dice el cronista. Es la aspiración hacia la claridad meridional, que encuentra en la música de los pueblos mediterráneos; esa "escondida y sutil melodía" que José Iturbí echaba de menos en sus contemporáneos que absorbidos en cálculos teóricos, no creen que deba prestarse oído a la voz de la inspiración, que acaso no se les negaría si buscasen de interrogarla.

"Melodías sacra fames", a la que atribuía un crítico berlinés los dos éxitos más ruidosos de la temporada en las dos Óperas, Nacional y Municipal, "Traviata" y "Mignon": melodía sentimental, superficial, dulzona, se dirá, no sin fundamento, pero que el auditorio ha saboreado como un refrigerio, ahumado por los problemas de la atonalidad, tras las orgías ruidosas de la orquesta moderna. Es preciso que esa necesidad de melodía espontánea, personal, definida, aunque no muy pura de calidad, se sienta con gran fuerza, para que haya proporcionado nuevo éxito a "La batalla de Legnano" otra ópera de Verdi, apenas recordada, que no obtuvo gran acogida cuando su estreno, y que ahora ha vuelto a aparecer después de un olvido de más de ochenta años. "La melodía constituirá la esencia de la nueva música. Serán, naturalmente, otras melodías que las de "Mignon". La voz cantante se desplegará triunfadora sobre el aparato orquestal, y será la característica de este arte que ha de venir". Pero mientras llega, el público, sin grandes repulgos, busca la melodía dramática allí donde se le ofrece más franca y dominadora, en Verdi, aunque no sea el Verdi de la mejor época, pero sí de la más acentuada y característica.

F. SUAREZ BRAVO

BENEFICENCIA SOCIAL

SERVICIOS DE LA CRUZ ROJA

En el Hospital y Dispensarios que sostiene la Cruz Roja de esta capital han prestado en el pasado mes de junio, 8615 servicios.

EL MARQUES DE COMILLAS HABLA DE LA RESCISION DEL CONTRATO CON LA TRANSATLANTICA

Uno de los asuntos que ha adquirido en estos días mayor notoriedad es el de la rescisión del contrato con la Compañía Transatlántica. La historia de esta Compañía está ligada a muchos episodios de la vida española. Su pabellón ha cruzado todos los mares llevando el aliento español, y su liquidación no puede ser un suceso obscuro e insignificante que pase inadvertido para la sensibilidad nacional.

La Cámara va a tratar la cuestión. Se ha presentado un proyecto en que se dispone esa liquidación, y la Comisión correspondiente ha emitido un dictamen que será discutido en breve.

En estos momentos en que ha alcanzado tanta actualidad el problema y en que las futuras rutas de la política marítima y comercial de España constituyen una incógnita inquietante, hemos juzgado de interés requerir al presidente de la Transatlántica, marqués de Comillas, conde de Güell, para pedirle sus impresiones y conocer sus juicios ante la magna cuestión.

—¿Cree que puedan perjudicar a la solución de este asunto los antecedentes de familia y políticos de usted?

—Cree que en manera alguna. Si después de servir toda mi vida con lealtad a la Monarquía, ahora, ante el triunfo de la República, hubiese hecho profesión de fe republicana (habría merecido el desprecio de los republicanos. No; yo estoy seguro de que la Comisión legislativa no tomará en consideración para su resolución más que los servicios que la Transatlántica ha prestado y puede seguir prestando a España.

—¿Qué impresión tiene usted?

—Pesimista no estoy, porque creo que el Parlamento no adoptará una resolución que sea injusta, y, siendo así, la Compañía podrá presentarse al nuevo curso y seguir desempeñando los servicios interoceánicos. Lo absurdo es el procedimiento que las circunstancias han llevado a adoptar y el plazo perentorio en que quería resolverse una cuestión tan complicada como la de la liquidación de la Transatlántica; pero en cuanto el plazo de tiempo sea suficiente para estudiar aquella, y se permita a la Compañía alegar su defensa, tengo la seguridad de que el fallo será justo.

—¿Aparecerán competidores?

—No lo sé; pero creo que no los debe haber. Lo patriótico sería que en estos momentos nos uniéramos todos los navieros españoles para prestar juntos esos servicios. Así se ha hecho en circunstancias parecidas en otros países. La Transatlántica facilitaría esta unión.

—¿Momento difícil?

—Desde luego me ha correspondido la presidencia de la Transatlántica en los momentos en que las dificultades del negocio han llegado a su máxima agravación. Todas las Compañías de la misma índole que la nuestra pasan por momentos igualmente graves. Tengo la se-

guridad de que el Gobierno español no se separará en este asunto de los cauces que le señalan todos los demás Gobiernos de Europa.

—¿Personal?

—Ante la posibilidad de una liquidación absoluta, naturalmente lo que me debía preocupar era el pequeño ahorro invertido en esta Compañía, como consecuencia de tratarse de una Sociedad cuyo negocio estaba garantido por un contrato con el Estado y hasta intervenida en su actuación por el Estado mismo; pero, aun por encima de esto lo que me preocupaba era el conflicto del personal. Se trata de cerca de cuatro mil familias. Siempre me resistía a creer que el Gobierno, de llegar ese caso, se hubiese olvidado de los servicios prestados al Estado. Los brillantes cuadros de la oficialidad de la Transatlántica quedarían en el desamparo, dispersos por el viento del infortunio. Por el honor del Parlamento español es necesario que esto no ocurra.

—¿Valor comercial en el orden internacional del pabellón de la Transatlántica?

—Los seguros son el tamiz de la honorabilidad del asegurado, y la Compañía Transatlántica, entre todas las navieras del mundo, es la que ha obtenido siempre, por su honorabilidad, las primas más bajas de seguros.

Otro elemento de juicio interesante, es el grado de prestigio alcanzado por nuestro pabellón que determinó que una de las grandes Compañías extranjeras hiciera una proposición de garantizar un interés a su capital por sólo quedarse con nuestro pabellón y nuestra organización comercial.

—¿Cargos hechos a la Compañía?

—En la defensa que de su actuación ha presentado la Compañía está la contestación a todas estas fantasías.

—¿Molestias por algunas críticas que se han hecho?

—Naturalmente que es más agradable oír elogios que críticas, pero estas son inexcusables, sobre todo en los momentos de nervosidades y apasionamientos en que vivimos; pero no ocultaré a usted que yo me siento orgulloso de desempeñar el cargo de Presidente de esta Sociedad, precisamente por su gloriosa historia, y que considero que me hago un honor a mí mismo al hacerme solidario de la actuación de mi ilustre antecesor en el cargo de Presidente de esta Compañía.

Francisco CASARES.

(De "Blanco y Negro").

V I D A M U S I C A L

La música occidental al Japó

El conegut pianista francès Henri-Gil-Marchez ha anat més d'un cop al Japó. Ha donat concerts a Toquio, Yokohama, Osaka, Sendai, Nagoya, Kyoto, etc. Ha tocat, a més, a les Universitats Imperials i ha organitzat importants cursos d'interpretació (talment com Alfred Cortot i Marguerite Long, a París), a Toquio, a Osaka i a Kové. Però Gil-Marchez no s'accontenta pas amb les seves "Tournées"; escrit després, de manera deserta, suggestiva, les seves impressions de viatger despert, intelligent. I heus ací quècom del que ha escrit, darrerament, a propòsit, aquest cop, de "La música occidental al Japó" (Le Monde Musicales):

«Fou l'any 1542 o 1543 (la data no és pas segura) que l'atzar d'un naufragi va fer desembarcar per primera vegada un europeu, el portuguès Méndez Pinto, al Japó.

Cèlebre ja des de més de dos segles, perquè havia estat elogiat amb el nom de Cipango, gràcies als escrits fantàstics de l'explorador Marc Polo, qui, desconeixent-lo, havia ornat les descripcions dels seus amics xinesos, aquell país va atraure tot seguit els aventurers vers les seves costes encisadores i també els missioners de tota mena, principalment franciscans, dominicans i jesuïtes. Un d'ells, Sant Francesc Xavier, el cèlebre apòstol de les Índies, deixeble de Sant Ignasi de Loyola, tingué la pensada de portar a l'illa llunyana un instrument de música europeu, un orgue menut, que ofrenà, l'any 1551, com també un rellotge, a un senyor feudal, un «daymio» de Kyushin.

Després, introduïts més especialment pels holandesos, anaren al Japó clavicembals, flautes i violins. La música occidental començà d'ésser ensenyada als seminaris creats per les Missions.

Això durà fins el començament del segle XVII.

I afegeix Gil-Marchez: «Els instruments europeus són aleshores confiscats, i la música occidental desapareix completament abans d'haver pogut ésser veritablement introduïda en la vida japonesa. Aquest isolament havia de durar gairebé 250 anys, durant els quals l'art musical purament nacional dels japonesos es desenvolupà i s'individuà. Els elements xinesos, coreans, dels quals és tributari, són definitivament assimilats. Durant aquest temps, els japonesos, amb llur música en tenen prou. I això fins el moment durant el qual la civilització occidental vol imposar-se de bell nou al poble nipó.»

L'any 1854, Carlos Leroux fou invitat pel Govern japonès per tal d'organitzar definitivament la música dels soldats i, fet molt important per a la història de la música occidental al Japó, per a reemplaçar l'anglès William Fenton, qui des de l'any 1869 dirigia la música dels marins de guerra, el Govern japonès invità l'alemany F. Eckert, home d'iniciatives i organitzador remarcable.

Aleshores, la influència musical germanica esdevingué preponderant al Japó.

Fou F. Eckert qui harmonitzà l'himne nacional, el «Kimi-gayo».

Però, sobretot, F. Eckert creà l'Acadèmia Imperial de Música de Toquio, i nomenà per a dirigir-la, l'any 1887, l'austriac Dietrich. Aquesta institució fou la primera la finalitat de la qual fou únicament d'ensenyar la música europea. Sempre desenvolupant-se, la dita institució ha continuat vivint influïda sempre pels mestres alemanys. Els professors japonesos que ensenyen actualment a l'esmentada Acadèmia, tots han estudiat a Berlín. I els directors que, des de alguns anys, són sempre japonesos, són també, des del punt d'albir musical, netament germanòfils.

«Amb Eckert i Dietrich, una altra influència important fou la de l'americà Luther Whiting Mason, al qual el Govern japonès confià, l'any 1880, l'ensenyament popular a les escoles de l'Estat. Mason, antic professor de música al Liceu de Boston, ensenyà als infants melodies escoceses i irlandeses a les quals s'aplicaven textos japonesos. Cosa curiosa; avui, aquelles melodies són encara populars i poden ésser considerades actualment com formant part del folklore modern japonès.

Durant aquests darrers anys, la música europea, al Japó, s'ha estès cada dia més activament. El marquès Tokugawa ha fundat, a Toquio, una biblioteca musical que moltes capitals d'Europa podrien envejar. Les revistes musicals són abundoses. N'hi ha cada any de noves. I totes són representatives d'idees molt avançades i contradiuen, per tant, l'ensenyament oficial que regna a l'Acadèmia Imperial de Música. S'han publicat articles sobre Poulenc, Jacques Ibert, Ferroud, Honegger, etc. El fonògraf ocupa, fa vint anys, en la vida social del Japó, el mateix lloc que a Europa fa cinc anys. I ha contribuït, naturalment, a formar el gust del públic. En fi, des de 1918, músics coneguts no han cessat de visitar el Japó: Kreisler, Prokofiev, Mischa Elman, Schuman-Heinck, Godowsky, Helfetz, Thibaud, Szizget, Moiseiwitch, etc. A Toquio, dues orquestres simfòniques compostes únicament d'instrumentistes japonesos, donen regularment llurs concerts. A les Universitats hi ha seccions musicals, i els estudiants organitzen concerts. En donar un recital de música francesa a la Universitat d'Osaka, vaig tenir la sorpresa de veure'm acollit amb la «Marsellesa», cantada superbament a quatre veus. A la Universitat de Kioto, el professor de psicologia, Imamura, president de la secció musical, em pregà de formar el meu programa únicament amb 12 Preludis i les Estampes de Debussy, el «Gaspard de la Nuit» i els «Miroirs» de Ravel.

És evident que, per més d'un costat, la nostra mentalitat musical s'acosta més a la sensibilitat japonesa que la mentalitat musical germanica. Hom se'n convenç estudiant, en les seves diverses manifestacions, l'art japonès que, com el nostre, ha evitat sempre l'absència de mesura, detestant instintivament tot allò que és excessiu o de forma imperfecta. La seva característica és el bon gust, un perfecte bon gust que no és sinó l'expressió d'un equilibri feliç entre les seves aspiracions espirituals i les necessitats vitals. El geni del Japó ha aconseguit, talment com el geni de França, donar a les idees que ha tret sovint d'altres països, una disposició harmoniosa, alliberant-les de les exageracions que, a voltes, les desfiguren.

«Al començament, la música occidental semblà als japonesos un objecte curiós, res més que curiós. Sentint-la, han après d'estimar-la. Avui és, per a molts, una necessitat espiritual gairebé indispensable. I amb tot, llur música nacional continua essent honorada. El «koto», el «shamysen», el «shakuhachi», el «tsumuzi» són sempre amats, malgrat la música europea que ho envaeix tot. Semblantment, els «kimonos», els «getas», els «tabis», els «obis» són entrats al costat dels «smokings», i dels vestits de Lauvin o de Mirande.

A l'hora actual, el músic tradicionalista més important és Miyagi, que toca el «koto» incomparablement bé, i és orb, com secularment han estat sempre els virtuoses de l'esmentat instrument.

Miyagi toca també meravellosament el «shamysen» i, compositor d'alt valor, les seves obres són molt estimades de tot el públic japonès. És el primer que ha fusionat amb traça certs procediments d'harmonia, de contrapunt i també d'orquestració amb l'estil consagrat de la música japonesa fins ara monòdica, com totes les músiques d'Extrem-Orient.

Miyagi no es serveix estrictament sinó d'instruments japonesos. Algunes de les seves composicions, «La mar a la primavera», «El moliner en la vall», «El vent de la tardor», obres d'una poesia impressionant per llur inspiració i llur estructura, s'assemblen més a la nostra escola francesa que a Brahms o Hindemith.

I, amb tot, Miyagi, a qui he fet conèixer «Reflets dans l'eau», «La Terrasse des audiances au clair de lune», «Le Tombeau de Couperin», no coneix de la música europea res més que algunes obres de Bach, de Beethoven i de Chopin. I heus ací un cas singularment revelador de les tendències naturals de l'ànima nipona.

La França recorda el Japó per la bellesa dels paisatges sempre feliçment proporcionats, per la llum dolça que els il·lumina. El mar i les muntanyes, les plantes i les bèsties, els clars de lluna, les nevades, els xàfecs, les tempestes, totes les manifestacions de la natura són per als japonesos, com per a nosaltres, íntimament lligades a llur existència i apareixen talment com símbols de llur destí. Com a artistes, són tan poc egotistes com és possible, però íntimament impressionables davant es aspectes tan sovint canviats de l'Univers.

«Així mateix, entre certes plantes de «shamysen», certs scherzos de «koto», trobo analogies profundes amb melodies d'Albert Roussel, per exemple, o amb impromptus de Gabriel Fauré. Però els japonesos comprenen millor la nostra música que nosaltres la llur. Bé és veritat que es tracta del poble que té el do d'assimilació més prodigiosos que hom pugui imaginar-se. Tota la seva història ho prova de faïss ben palesa.

Una de les personalitats més representatives de la Cort Imperial, on el culle de l'antiga música nipona és fidelíssimament servat, el príncep Kuni, germà de l'emperatriu, m'ha pregat d'anar un dia al seu palau, res més que per a executar-hi «Jeux d'eau» i «Des pas sur la neige».

L'originalitat sorprenent del Japó, el seu aspecte paradoxal i que el fa aparèixer sovint incompreensible, és que uneix les dues civilitzacions més subtils que ha produït la humanitat: la de l'Àsia antiga i la de l'Europa moderna.

HENRI GIL-MARCHEZ

NOTICIARI

ELS NOSTRES ARTISTES

GASPAR CASSADO

Parlant de la «Sonata breva», per a piano, de Gaspar Cassado (obra que ha publicat la casa Schott), diu «La Resseña musical» de Torino: «Cassado, celebrat violoncellista, e anche compositore e conoscito prima di questa «Sonata» breve per pianoforte, anche per una «Sonatina» per violoncello, per una «Sonata», e per un «quartetto». Originale questa «Sonata breva», in tre tempi senza interruzione: un proemi, una scherzo un rondó. Non convince sempre dal lato armonico, che passa bruscamente da un diatonismo assoluto ad un cromatismo e ad una assaluta atonalità; ma è notevole per sonorità pianistica e per originalità ritmica. La scherzo, per riguarli alla invenzione, è il più riuscito.»

ROBERT GERHARD

La crítica parla amb grans elogis de les «Sis cançons populars catalanes», per a soprano i orquestra, de Robert Gerhard, interpretades al primer concert del darrer Festival de la Societat Internacional de música contemporània celebrat a Viena del 16 al 25 del passat mes de juny.

Com es fa en els esmentats festivals, les obres executades foren escol·lides pel Jurat Central de la Societat, entre les obres presentades pels Comitès de les 26 seccions nacionals adherides a la S. I. M. C.

En el concert inaugural, celebrat,

doncs, el dia 16 de juny, estaven representades diverses nacions pels següents autors:

Conrad Beck (Suïssa), Nikolai Lopatnikoff (Rússia), Miroslav Pono (Iugoslàvia), Karel Haba (Txecoslovàquia), Robert Gerhard (Catalunya), Claude Delvincourt, (França).

Les «Sis cançons populars catalanes», de Robert Gerhard, foren interpretades per la cantant catalana senyora Concepció Badia i l'Orquestra Simfònica de Viena, sota la direcció del mestre Anton Webern.

El concert tingué lloc al Konzerthaus de Viena i fou radiat per l'emissora de la Ravag-Viena, i retransmis per totes les estacions austríaques i txecoslovàques.

Heus ací ara quelcom del que ha escrit la crítica a propòsit de la producció de Robert Gerhard:

«Les sis cançons populars de Catalunya, per a soprano i orquestra, recorden, per la forma en que són tractades, les harmonitzacions de Bela Bartok. Les melodies, d'excel·lent bellesa, no són mai subjectes a una vestimenta harmònica i rítmica estranya a llur essència. Al contrari, acusen en les línies i pel temperament, el caràcter nacional, de la manera més genuïna, i estan instrumentades amb la més gran subilesa. Hi ha en les diverses peces efectes instrumentals d'extraordinària plasticitat que queden gravats en la memòria. La tria d'harmonies és sempre originalíssima. El compositor ha tingut cura de la varietat de colors i de caràcter: de tant en tant, l'acompanyament dona lloc a flexibles estructures contrapuntístiques. Tot, però, sempre amb la major naturalitat. L'obra d'aquest compositor de 36 anys és segurament de les més interessants que figuren en els programes.»

(Radio-Wien, Dr. P. A. Pisk).

«L'èxit més gran del concert és obtingut per un deixeble de Schönberg: Robert Gerhard (Catalunya), amb «Sis cançons populars catalanes» per a soprano i orquestra. Aquestes melodies (des unes aïrores, les altres intensament expressives), són presentades en un marc instrumental d'una força d'evocació i d'un color nacional tan sorprenents, i la cantantriu de Barcelona, senyora Concepció Badia, les interpretà amb tan acabada perfecció, que el públic demanà sorollosament el «da capo».

(Vogtländischer Anzeiger, Viena, Dr. P. Menter).

«En les seves «Sis cançons populars catalanes», per a soprano i orquestra, obté el català Robert Gerhard resultats tan originals com deliciosos mitjançant la combinació de l'element popular amb la tècnica moderna de la seva escriptura: fruita d'agredolc sabor a la qual el públic troba un gust tant excel·lent, que obliga a bisar dues de les melodies, sobretot «L'enemic de les dones», que captiva per la graciosa alternança de ritmes binaris i ternaris. Meravellosa de les més altes lloances és la tasca excel·lent dels col·laboradors d'aquest primer concert; apuntant en primer terme el nom de la cantantriu catalana Badia d'Agustí. Una veu de soprano de timbre meravellos, saturat d'emoció i d'eufonia.»

(Nenes Wiener Tagblatt).

«El gran èxit de la primera nit — un concert d'orquestra — se l'emportà el català Robert Gerhard, un deixeble de Schönberg, amb «Sis cançons catalanes» per a soprano i orquestra. Rebudes pel públic amb una grandiosa ovació, hagueren d'ésser repetides en part, gràcies també a l'eminent cantantriu Badia d'Agustí: una de les més belles veus existents.»

(«Vossische Zeitung», Berlín.)

«En el primer concert cal consignar ja un gros èxit de públic: les «Sis cançons catalanes» de Robert Gerhard, un deixeble de Schönberg, desencadenen una tempesta d'aplaudiments i es demana llur repetició. El compositor ha dotat aquestes melodies — deliciosament entremaliades — les unes i profundament melangioses les altres — d'una vestidura orquestral ruïllant i transparent, els materials temàtics de la qual són

obtinguts, amb ciència excepcional i gust impecable, de la substància melòdica de la cançó, essent aplicats amb mà delicada a la il·lustració dels caràcters musicals i poètics de la composició. L'orquestra, sota la direcció d'Anton Webern, acompanyà amb acabada virtuositat a la solista Badia d'Agustí: una veu d'irresistible encís; timbre d'una suavitat vellutada i de puresa i transparència cristal·lina, amb una agilitat fascinant en l'emissió. Voldríem poder sentir aviat a Berlín aquesta artista que és a Barcelona la primera solista dels Concerts Casals.»

(B. Z. amb Mittag, Berlín, Josep Rufer).

«Els Festivals comencen amb un concert d'orquestra, quantitatívament molt important, a càrrec de l'Orquestra Simfònica de Viena. Dels sis autors presentats en el programa se situen qualitativament en primer lloc un català i un rus... Robert Gerhard, català, malgrat el seu cognom germànic, tren un extraordinari partit de la dolcesa i de la fortitud del cant popular del seu país, el tractament harmònic i colorístic del qual li dona un encís incomparable. Dues de les peces hagueren d'ésser bisades. Impecable d'estil i plena d'ànima la interpretació de la senyora Badia d'Agustí.»

(Dresdner Nachrichten, Dresde, Doctor Otto Janowitz.)

«La força que dona la saba popular d'una nació, quan actua en una forma no falsificada, pogué ésser exemplificada per les «Sis cançons catalanes» per a soprano i orquestra. Robert Gerhard, el compositor de nom segurament catalaníssim (!), ha sabut revelar la formidable riquesa harmònica de les cançons populars de Catalunya, amb una instrumentació saturada de sentiment i densa evocació, que demostra també un art excepcional en la manera de tractar el color de l'orquestra. L'èxit d'aquesta obra fou, per això, el més fort i espontani de tot el concert. Hi hagué dos «da capo», deguts també, i no pas en últim terme, a la magnífica cantantriu catalana Badia d'Agustí, que va saber interpretar les melodies de la seva terra amb una tendresa i una gràcia indescriptibles, i gràcies també a l'execució de la part orquestral, sota la direcció inspirada d'Anton Webern.»

(Leipziger Neueste Nachrichten, Leipzig, Doctor Adolf Aber.)

«Catalunya està representada amb «Sis cançons populars catalanes» per a soprano i orquestra, de Robert Gerhard. Per la seva originalitat i la gràcia exquisida dels seus ritmes, aquestes cançons es destaquen de tal manera del conjunt d'obres presentades en aquest programa, que el públic les rep amb una grandiosa ovació i Anton Webern, que dirigeix aquestes petites meravelles líriques amb finíssima penetració i sensible intuïció de llur estil i de llur caràcter, es veu obligat a repetir les dues últimes peces («Enemic de les dones» i «Els ballaires dins un sac»).

C. Badia d'Agustí, una soprano de Barcelona, amb un art madur i una veu d'encís primaveril, té una part importantíssima en aquest èxit clamorós.»

(Nene Freie Presses, Viena, Reiter.)

Afegirem ara que la coneguda casa editorial Universal Edition de Viena, que ha adquirit les partitures de Robert Gerhard, ha rebut demandes de materials per a altres audicions de les «Sis cançons» del nostre músic, per a altres audicions a Berlín, París, Ginebra, Zuric, Praga i Londres, per a la vinent temporada.

Consignem amb gust l'èxit franc de Robert Gerhard.

Alemanya

El pròxim octubre s'estrenarà, al Teatre de l'Opera, de Dresde, l'obra pòstuma d'Eugen d'Albert, «El senyor Wu». L'obra de l'Albert serà després representada a Berlín.

Leo Bleck ha terminat l'obra de d'Albert.

El Festival de Bayreuth, de l'any 1933, serà important, ja que es commemorarà el cinquantè aniversari de la mort de Ricard Wagner. Toscanini dirigirà «Parçival» i «Els mestres cantaires». La «Tetralogia», la dirigirà un mestre alemany.

Austria

El violinista Fritz Kreisler, escrivint actualment una opereta, l'heroïna de la qual és Elisabet d'Austria. La dita nova producció s'anomenarà «Lissy». El llibret (i també el títol), ha estat tret d'una comèdia d'Ernest Decsens i Gustav Holm. Kreisler dirigirà la primera representació de la seva obra, que serà estrenada al «amós teatre. «An der Wien». Paola Wessell interpretarà el personatge central de l'opereta que ens ocupa. La creació de Fritz Kreisler es representarà després a Berlín, Londres i Nova-York.

França

S'ha constituït, a París, un agrupament, que tindrà cura de defensar l'art musical. Constitueixen el dit agrupament, André Mallarmé, president, i els senyors Ferin, Guernut, Besset, Salles, Oberkirsh, Jardillier, Dourmange, Salette, Montagnon, Massini i Guastavino.

«Els dits senyors es proposen organitzar entitats musicals. Treballaran, a més, a favor de l'ensenyament musical a les escoles, del desenvolupament de la música a França, etc. El programa és vast...»

Ha guanyat el Premi «Blumenthal» (20.000 francs), el jove músic Marcel Delannoy, autor de «Le Poirier de Misère», l'obra lírica representada amb èxit al Teatre de l'Opera Comica, de París. Formaven el Jurat que ha concedit el darrer Premi Blumenthal, G. Hue, P. Dukas, M. Ravel, Fe. Schmitt, Guy Ropartz, G. Bonnet, A. Roussel i H. Malherbe.

Assolí un gran èxit l'Exposició Chopin que la Biblioteca Polonesa organitzà a París. La dita Exposició s'obrí al públic el dia 22 de juny. El dia de la inauguració, pronunciaren discursos, el comte Chlapowski, ambaixador de Polònia, Eduard Ganche, president de la Societat Chopin, i Leopold Vintental, professor de l'Escola de Música F. Chopin de Varsòvia.

Hom reuní, a l'Exposició Chopin, importants autògrafs, retrats i records del gran artista. Entre els documents interessants, cal esmentar el dietari de Chopin escrit a Stuttgart, les seves impressions, a propòsit de l'entrada a Varsòvia dels soldats russos. L'idiom amb Maria, resta també evocat amb les obres que Chopin li havia dedicat, amb lletres, etc., tot embolicat dins d'un paper damunt del qual es llegien encara els següents mots que escriví Chopin: «Moja bleda» (la meua misèria).

Hi havia també, a l'Exposició Chopin (ara ja tancada), lletres interessants i significatives de Delacroix (l'amic estimat, comprensiu, fidelíssim, de Chopin), de la comtessa d'Agoult, de Sainte-Beuve, Berlioz, Liszt, Mendelssohn, Schumann.

I els aficionats pogueren contemplar, a l'Exposició Chopin, uns vint retrats del mestre. Entre ells, el que pintà Delacroix (actualment al Museu del Louvre, de París), els de Winterhalter, Kolberg, etc. S'admira sobretot el retrat (d'autor desconegut) que forma part de la col·lecció d'Alfred Cortot.

Amb el nom de «Chanson d'un fou», la casa editorial Schott, acaba de publicar una cançó «sol-disant» de Claudi Debussy, que l'escriví Emile Pesard i que la publicà, la casa Leduc, l'any 1873!

Holanda

Un infant d'onze anys, Tenn Musch, ha estat nomenat organista de l'església de Wessen.

ITALIA

S'ha estrenat, a la Baracca, l'obra novella de Lucio d'Ambra, «La dama verda». «Successo caluroso» — diu la Tribuna.

La Real Acadèmia del Conservatori Musical de Florencia ha commemorat dignament el segon centenari de la mort de Bartolomeo Cristofari, inventor del «pianoforte».

Al segon Festival Internacional de música, que tindrà lloc a Venècia, com ja és sabut, del 3 al 15 del vinent setembre s'executaran les següents produccions italianes: «Concertino in la maggiore», Wolf Ferrarri; «Flauto notturno», Zandonai; «Elegia per a violoncel i orquestra, Montemezzi; «Tre liriche», per a cant i piano, Pick Mangiagalli; «Tre canzoni piemontesi, Sinigaglia; «Allegro di concerto», per a piano i orquestra, Pedrollo; «Quintet», Labroca; «Intermezzo», Tommasini; «Euridice», poem per a soprano i orquestra, Davico; «Afra», cantata per a soprano, veus d'home i orquestra, Cattozzo; «Tre liriche italiane», per a cant i piano, Bianchini; «Quartet», Agostino. Es representaran, a més, les següents obres: «Orfeo», de Casella; «Pantea», de Malipiero; «Maria Egiziaca», de Respighi; «La Grancicola», de Luaili; «El Retablo», de Falla; «Don Giovanni», (ballet), de Casavola.

La senyora vídua del crític musical, Camille Bellaigue, ha donat, per al Museu del Teatre de la Scala, de Milà, 15 lletres de Verdi i 146 de Boito.

Ha mort, a Roma, als 85 anys, Gino Monaldi, autor d'un bell estudi sobre Verdi.

Ha mort, també, als 69 anys, el musicòleg Luigi Torri, director de la «Biblioteca Nazionale», de Torino.

Ha estat creat, al Teatre Reale dell' Opera, de Roma, un museu teatral.

Per a la primera de les festes musicals que amb el nom de «Maggio Musicale Fiorentino», tindran lloc a Florencia, la vinent primavera, s'anuncia la representació de les següents obres vuitcentistes: «La Vestale», de Spontini; «La Cenerentola», de Rossini; «Lucrezia Borgia», de Donizetti; «I Puritani», de Bellini; «Nabucco» i «Falstaff», de Verdi. Dirigiran les obres esmentades els mestres Victor de Sabata, Vittorio Gui, Gino Marinuzzi i Tullio Serafin. S'anuncia ja la col·laboració dels següents artistes: Felice Casorati, Giorgio de Chirico, C. E. Oppo, Mario Sironi, Luigi Archieri, Guido Salvini.

A l'Anfiteatre de Boboli s'interpretarà també el «Somni d'una nit d'estiu», de Shakespeare, amb la música de Mendelssohn. S'anuncia també una «Sacra Rappresentazione» italiana del tres cents.

S'anuncien, així mateix, concerts confiats a l'Orchestra Fiorentina, que dirigeix Vittorio Gui, a l'orquestra de l'Augusteo, de Roma, sota la direcció de Bernardino Molinari, i a l'orquestra del Teatre de la Scala, de Milà, dirigida pel mestre Victor de Sabata. Hi haurà, també, concerts corals (Basílica de Santi Miniato al Monte) i audicions de música «da camera» (Sala Bianca di Palazzo Pitti i sala del Palazzo Vecchio).

Durant el «Maggio musicale», tindrà lloc a Florencia el «Primo Congresso Internazionale di Musica».

RUSSIA

El Govern dels Soviets ha nomenat el mestre Albert Coates director general de les orquestres filharmòniques de Leningrad i de Moscou.

—OO—

REVISTES

Hem rebut el número corresponent al present mes, de la revista musical «Scherzando», que es publica a Girona. Heus ací el sumari: El Teatre de Bayreuth, Joaquim Pena; L'humor dels músics, B. Gálvez Bellido; De concerts; Correspondència; Associacions de Música; Noticiari.

La sessió de l'Ajuntament

Els obligacionistes del Metro. — La reorganització dels serveis de Finances. — El monument a Pi i Margall. — La col·lecció Plandiura

COMENÇAMENT

A la sala de sessions hi havia una maqueta i dibuixos relacionats amb el monument a Pi i Margall. El projecte de la maqueta ja està rebutjat per la Comissió, però sembla que és a la sala per a fer bonic.

A les vuit, el senyor Comes obre la sessió. També és radiada. El senyor Bertran de Quintana està malalt.

Es fan els tràmits necessaris i és aprovat el despatx oficial.

El senyor Pellicena demana que hi hagi silenci durant la sessió, amb el fi que els radioients puguin seguir-la. La Presidència promet que ho procurarà.

EL METRO TRANSVERSAL

Es discuteix un dictamen retardat sobre el pagament del cupó del Transversal.

El senyor Bausili demana que es discuteixi.

El senyor Solà diu que la situació del Transversal és difícil i que caldria un debat general sobre el cas. Demana que, de moment, quedi damunt la taula.

El senyor Vachier protesta de l'actitud del senyor Solà.

El senyor Bausili diu que es tracta de dos fets diferents.

El senyor Santamaria manifesta que no ha pogut convèncer els obligacionistes que se li han acostat, per tal que es sacrificassin.

Parla novament el senyor Solà i diu que ja s'han fet requeriments a l'empresa del Metro... (Interromp el senyor Casanoves, i la Presidència toca la campaneta.)

S'acorda discutir el dictamen.

El senyor Bausili defensa una esmena.

Constata que cal defensar el crèdit municipal. El projecte de conveni no és una novació de contracte amb els obligacionistes, i no ha de significar minva de drets per a ningú. Cal aclarir ben bé el dictamen i el que s'aprova. Hi ha obligacions avalades per l'Ajuntament.

Li contesta el senyor Casanoves dient que el que es vol és desacreditar l'obra municipal. Defensa el conveni i no accepta l'esmena.

El senyor Giral creu que la situació del Metro no és desesperada, i que han contribuït per igual a cercar les solucions els diferents sectors del Consistori. Aquesta és una herència que ve d'abans. Censura l'actitud del senyor Solà, puix creu que afavoreix els agitadors. Troba les manifestacions del senyor Bausili dignes d'apreci, per bé que les creu equivocades. No vol l'esmena.

Diu que quan s'entra al Consistori, els regidors deixen llurs altres representacions. No es pot parlar de sorpreses quan es tracta d'un dictamen que ha romàs aturat tant dies.

Recorda que l'Ajuntament automàtic ja procurà un conveni amb els obligacionistes. Els vots del regionalistes no han mancat mai a les solucions que s'han presentat.

Explica l'abast de l'esmena i demana votació.

El senyor Solà refusa els atacs que li ha dirigit el senyor Giral.

Per 23 vots contra 8 és refusada l'esmena i aprovat el dictamen. Voten a favor els senyors Amat, Bausili, Brasó, Casals, Llopart, Nonell, Pellicena i Sagarra.

El senyor Llopart explica el vot i demana que se sol·liciti informe dels caps lletrats, com s'acordà, a un Consell del Metro Transversal.

El senyor Casanoves hi posa obstacles.

El senyor Pellicena presenta una proposició incidental amb aquell sentit.

Es vota nominalment, i també és rebutjada per 23 vots contra 8.

MES NOMENAMENTS A FINANCES

A propòsit d'una sanció contra un urba, hi ha una discussió entre els radicals Ruiz i Giral.

Hi ha un dictamen fent un seguit de nomenaments d'alt personal de Finances.

El senyor Bausili defensa un vot particular.

Resulta que es creen deu caps de

aprovat que s'obtinga a explicar-lo el senyor Vachier.

L'ORDRE DEL DIA

S'enllesteix l'ordre del dia ordinari.

Respecte al nomenament de diverses persones per als serveis de circulació, el senyor Solà demana que quedi damunt de la taula i així es decideix.

S'acorda jubilar amb tots els avantatges Pau Cot Verdader, un dels supervivents de l'altra República.

EL MONUMENT A PI I MARGALL. UNA DISCUSSIO LLARGUÍSSIMA

El senyor Sagarra demana que quedi damunt de la taula el dictamen sobre el nou monument a Pi i Margall.

El senyor Ventalló no ho vol, com tampoc el senyor Vilalta.

El senyor Sagarra diu que no està assabentat del que es prepara. Pregunta quins són els fons de la subscripció oberta i si se'n pot disposar. Per tant la petició no és gratuïta.

El senyor Samblancat diu que no vol fer el joc al senyor Sagarra.

El senyor Solà diu que pot quedar damunt de la taula.

Insisteix el senyor Ventalló dient que s'accepta la idea del senyor Sagarra de posar el primer monument a Pedralbes.

Dóna algunes explicacions el senyor Vilalta dient que la Comissió disposa de 150.000 pessetes.

Torna a parlar el senyor Sagarra i defensa el seu punt de vista amb el reglament a la mà, ja que el senyor Mariés, que ha estat president de la Comissió, no és a la sessió. Rebutja la idea de que faci obstrucció.

El senyor Samblancat diu que ell volia el «monument a Blay», al Passeig de Gràcia, però que el que hi ha ara allí és una vergonya. Té pressa.

El senyor Sagarra diu que s'està perdent el temps per culpa dels que suposen intencions als regidors. També es parlava d'obstrucció quan ens oposàvem al projecte de Blay.

El senyor Ruiz tem que la discussió duri estona.

Es llegeix l'article 27 del Reglament.

La presidència diu que el Consistori pot interpretar com vulgui el Reglament.

Es produeix un incident i el senyor Pellicena demana que s'examinï bé l'article per part de la presidència.

El president (senyor Comes), diu que continua opinant igual.

El senyor Pellicena fa constar la protesta de la minoria regionalista.

Es passa a votació la urgència. Es decideix per 25 regidors contra 9. La Lliga ha votat en contra.

Comença la discussió.

El senyor Sagarra diu que no vol fer obstrucció.

No rebutja la glòria d'honorar Pi i Margall, però sí que s'oposa a què Barcelona enllesteixi les seves vies. A la cruïlla del Passeig de Gràcia amb l'Avinguda del 14 d'Abril no hi està bé i si uns quants metres més amunt, per tal de no impedir la circulació com reconegué el senyor Ruiz (radical), que solís hi volia un urba amb la porra.

Llegeix uns dictamins dels tècnics contraris a la utilització del centre matemàtic. Amb set metres enrera de l'emplaçament n'hi hauria prou. Cal reflexionar fredament.

El «monument» provisional que hi ha ara ha costat 9.900 pessetes.

Parla el senyor Vachier i diu que un monument al mig de la Diagonal servirà per a endegar la circulació prenent algunes precaucions.

El senyor Santamaria creu que la millor solució hauria estat aixecar el monument de Blay. Recorda que els regionalistes en altres ajuntaments, votaren per l'emplaçament del monument al lloc de sempre.

El senyor Llopart intervé. Recorda que en molts dels centres regionalistes hi ha el retrat de Pi i Margall acompanyat dels del doctor Robert, Almirall i Prat de la Riba, ço que vol dir que respecten aquell patrici.

El que ens mou són raons estètiques i no voldríem que s'hi posés el

seus punts de vista i amb violència. Intervé el senyor Pellicena.

Protesta del que diu el senyor Vilalta.

El fet és que la majoria ha anat canviant perquè estava dividida i que la manca de lleialtat de la majoria és la que porta els debats així i ocasionalment aquestes escenes. Als nostres centres hi ha el retrat de Pi i Margall.

El senyor Vilalta intenta defensar-se i ho fa atropelladament.

El senyor Casanoves fa miting i diu que la Lliga no vol el monument. (Protestes de la Lliga.)

Es permet una interpretació fantàstica de la sessió i se li diu que es llegeixi l'acta.

Diu que LA VEU DE CATALUNYA publicà el retrat de Pi i Margall massa petit amb motiu dels Jocs Florals i diu penjaments de l'Església.

El senyor Nonell remarca que amb els vots de la Lliga s'han votat quantitats. Defensa el monument més amunt de la cruïlla, amb el qual la Lliga ha estat conseqüent sempre.

El senyor Pellicena diu que el senyor Casanoves és un lector mal aprofitat de LA VEU.

Recorda el que passà i la fórmula que intentà.

La Lliga no ha canviat i el diari, amb els Jocs Florals, ha publicat retrats o no segons els temps.

Esmenta que els frares de Pompeia han fet públic que no s'hi oposen. El que passa és que la majoria no té un pensament de govern i acudeix als seus trucs.

Es passa a votació. S'aprova el dictamen per 27 vots contra 8.

Són tres quarts de dotze.

FINAL DE L'ORDRE DEL DIA

S'enllesteix el restant de l'ordre del dia.

Hi ha petites intervencions.

Un dictamen relacionat amb un pas subterrani entre el «Metro» i la Maison Dorée a la Plaça de Catalunya, ocasiona un debat en el qual el senyor Santamaria presenta una esmena.

El senyor Llopart aclareix ben bé el cas des del punt de vista tècnic i s'acorda que quedi damunt de la taula.

LA COL·LECCIO PLANDIURA

Es dóna compte del dictamen proposat que el Museu adquireixi la Col·lecció Plandiura.

El senyor Solà, en un discurs llarguissim, vol que quedi damunt de la taula.

Parla el senyor Pellicena.

Diu que el senyor Solà ha plantejat una qüestió distinta del que esperava.

Està ben preparat el senyor Solà com ho demostra el fet que hagi donat una conferència pública, perquè no és de suposar que hagi parlat del que no sabia. Tothom està assabentat i per tant no es pot discutir.

El senyor Casanoves abunda en el criteri del senyor Pellicena. Hi ha hagut molta discussió al carrer. Demana la urgència.

El senyor Giral diu que està ben assabentat el senyor Solà.

Parla el senyor Solà i diu que sí que està preparat, perquè porta dades, però que ni calien més. Fa constar el seu vot en contra de la urgència. Esperava que la Lliga l'hauria ajudat.

S'aprova l'urgència amb el vot en contra del senyor Solà, de la Dreta Republicana i el senyor Duran i Guàrdia, de la Unió Socialista.

L'OPOSICIO

Combat el dictamen el senyor Solà amb un altre discurs que abans fa repartir als periodistes.

Troba que la Col·lecció és interessant i que la Lliga vol guanyar una batalla per primera vegada a cavall d'esquerrans i radicals.

Examina els números i creu que el preu i condicions són onerosos. Llegeix xifres del que deu l'Ajuntament. Repeteix tots els arguments que s'han fet contra la finança municipal. Suposa que el senyor Pellicena dirigeix la croada per inspiració del senyor Cambó. Compara el Museu amb l'Exposició que féu la Dictadura i creu que portarà conseqüències greus. La cultura bàsica són les escoles pri-

però això demostra que no estan desatesos.

Les corporacions públiques catalanes han de fer a vegades funcions d'Estat i aquesta tasca és noble. Desamortitzar la col·lecció és un cas d'utilitat pública, perquè fuig del privat per anar al comú.

L'opinió pública ha reaccionat a favor de l'adquisició. Esmenta el cas del senyor Serra Moret, de la Unió Socialista, que ha votat l'adquisició de la Generalitat i del senyor Xirau (Joaquim) que no és a la sessió, i acaba dient que la subscripció que invoca el senyor Solà no fóra factible.

MES DISCUSSIO

El senyor Jové es mostra conforme amb l'adquisició.

Parla també el senyor Casanoves. Recull la dita que l'Ajuntament ha hagut de fer funcions d'Estat. Detalla el que és la Junta de Museus i evoca les pugnes entre el Museu i el senyor Plandiura per a adquirir objectes.

Barcelona s'ha de sentir metropolitana i ha de guardar les joies del passat com a estimul pel futur.

Defensa llargament l'adquisició amb arguments artístics i culturals.

Esmenta el cas de Rússia.

El senyor Duran i Guàrdia: Allí ho varen expropiar.

El senyor Casanoves: Quan siguen majoria al país i féu la Revolució també ho podreu fer. Ara no.

Continua dient el senyor Casanoves que es pot fer l'adquisició i si volen després la subscripció que es precorritza.

Va dient el senyor Casanoves que a Madrid fan gestions per adquirir la col·lecció per al Museu del Prado. No som provincians i per això certs arguments no fan efecte.

Parla també el senyor Giral i diu que els radicals realitzen un sacrifici perquè la massa del seu partit, essencialment obrera, no entén gaire d'aquestes coses. Han estat requerits a complir deures cívics i no han volgut negligir el concurs perquè tenen capacitat per a governar Espanya i volen fer constar que no són contraris de l'espiritualitat catalana. Volen tenir glòria i responsabilitat en l'adquisició.

Rectifica el senyor Solà per a contestar als oradors anteriors.

Creu que la seva proposició queda en peu. Els homes de la Lliga avui no es senten tan grans financers com de costum i prefereixen les idealitats. Diu que sosté al Consistori el que ell i el seu grup han dit fora.

Va argumentant a la seva manera i creu que la Dictadura tenia també esperit metropolità i que la Lliga també la seva serenitat.

El senyor Pellicena diu que les oportunitats no es poden escollir i que la compra representa encara no un quart per cent del pressupost.

Per 31 vots contra 2 dels senyors Solà i Duran i Guàrdia és rebutjada la proposició del senyor Solà.

Per 30 contra 2 d'aquells mateixos s'aprova el dictamen.

Explica el vot el senyor Pla, de l'Esquerra i diu que no creu que la col·lecció valgui el que diu, i vol saber si la Col·lecció és íntegra.

Contesta el senyor Comes que l'inventari de la col·lecció el té fet la Junta de Museus.

El senyor Duran i Guàrdia, de la Unió Socialista, diu que ha votat en contra per disciplina del partit i per convenciment.

El senyor Serra i Moret fa contestar al partit. Protesta que se'ls acusi. Ofereix posar la seva tinença d'Alcaldia a disposició de la majoria.

Li diuen que no s'amoïni.

Es llegeixen després diverses proposicions, entre les quals hi ha les següents:

Una dels senyors Ventós, Escofet i Pellicena; que havent ja contestat els Ajuntaments de Gavà i Viladecans, nomenant cada un dos regidors per a formar la comissió encarregada de preparar l'aprovació de l'Estatut pel qual s'haurà de regir la Mancomunitat en la zona determinada per la proposició que aprovà el Consistori, s'acusi rebut a les dites comunicacions i es faci l'alcaldia per què d'acord amb la Comissió de Foment designi els dos representants de Barcelona a fi que es pugui constituir la Comissió mixta encarregada de preparar l'Estatut de regimne de les dites Corporacions mancomunades. (Aprovada.)

Altra dels senyors Dran Guàrdia, Llopart i Ventós, que amb motiu de celebrar el dia 24 de l'actual el Centre Cultural Gallego un acte d'afirmació callemista i d'homenatge als diu-

Notícies de l'Estranger

Von Papen com a Comissari del Reich ha destituït tots els ministres prussians i ha empresonat el Cap de Policia. — El Govern baverès protesta. — Inquietud dels importadors de fruites espanyoles a França. La propera reforma del Govern italià. — Mort de René Bazin. — El senat irlandès adopta la supressió del jurament a la Corona

El plet anglo-irlandès

EL SENAT ADOPTA LA SUSPENSIÓ DEL JURAMENT A LA CORONA

Dublin, 20. — El Senat ha votat el projecte de Llei relatiu a les importacions angleses.

El projecte de llei de supressió del jurament de fidelitat, ha estat adoptat per l'Alta Cambra amb les esmenes refusades pel Dail.

Aquest projecte tindrà força de llei per a un període de 18 mesos. — Fabra.

El Govern italià

LA REFORMA QUE S'ADOPTA

Roma, 20. — La nova composició ministerial que es parla fa ja dies, s'explica als cirkols polítics pel desig que ocupin els llocs més importants de l'Estat aquelles persones sobre les quals el feixisme fonamenta les seves majors esperances.

El fet que ressalta a la nova formació del Govern que s'anuncia, és el càrrec més important, si fos possible, que el senyor Mussolini tindrà en el nou Govern.

En realitat, es creu que la intenció que es té en efectuar les modificacions que s'anuncien, és la que els caps de les formacions i organitzacions de defensa del feixisme siguin ministres per torn. — Fabra.

Paris, 20. — Demà es publicarà a «Le Journal» un article signat per Saint Brice, en el qual exposa la creença que el ministre de Negocis Estrangers, senyor Grandi, serà nomenat ambaixador a Londres.

Els senyors Bottai i Rocco seran nomenats per al mateix càrrec, a Moscou i París, respectivament. — Fabra.

Les fruites espanyoles a França

INQUIETUD DELS IMPORTADORS

Paris, 20. — Amb motiu de la situació creada a les exportacions agrícoles espanyoles, pel contingent establert per a les fruites pel Govern francès, el president de la Cambra de Comerç espanyola de París i el de la Unió Fruitera Espanyola, han fet algunes declaracions. Han dit que les mesures adoptades pel Govern francès, amb respecte a l'entrada de fruites espanyoles a França, estan causant estralls de tal naturalesa que, al seu entendre es podria convertir en un veritable desastre per a la regió llewantina.

Afegiren que el Govern espanyol hauria d'entaular immediatament noves negociacions per a resoldre la situació i preparar unes bases fixes i àmplies per a l'intercanvi entre els dos països.

De prolongar-se aquesta política, el Govern espanyol estarà abocat a denunciar el Tractat i prendre represàlies, que és el que tots els exportadors demanen. Ja que, en realitat, no pot el dit Govern apartar-se d'aquest camí si no canvien les coses. — Fabra.

De prolongar-se aquesta política, el Govern espanyol estarà abocat a denunciar el Tractat i prendre represàlies, que és el que tots els exportadors demanen. Ja que, en realitat, no pot el dit Govern apartar-se d'aquest camí si no canvien les coses. — Fabra.

De prolongar-se aquesta política, el Govern espanyol estarà abocat a denunciar el Tractat i prendre represàlies, que és el que tots els exportadors demanen. Ja que, en realitat, no pot el dit Govern apartar-se d'aquest camí si no canvien les coses. — Fabra.

De prolongar-se aquesta política, el Govern espanyol estarà abocat a denunciar el Tractat i prendre represàlies, que és el que tots els exportadors demanen. Ja que, en realitat, no pot el dit Govern apartar-se d'aquest camí si no canvien les coses. — Fabra.

De prolongar-se aquesta política, el Govern espanyol estarà abocat a denunciar el Tractat i prendre represàlies, que és el que tots els exportadors demanen. Ja que, en realitat, no pot el dit Govern apartar-se d'aquest camí si no canvien les coses. — Fabra.

De prolongar-se aquesta política, el Govern espanyol estarà abocat a denunciar el Tractat i prendre represàlies, que és el que tots els exportadors demanen. Ja que, en realitat, no pot el dit Govern apartar-se d'aquest camí si no canvien les coses. — Fabra.

De prolongar-se aquesta política, el Govern espanyol estarà abocat a denunciar el Tractat i prendre represàlies, que és el que tots els exportadors demanen. Ja que, en realitat, no pot el dit Govern apartar-se d'aquest camí si no canvien les coses. — Fabra.

De prolongar-se aquesta política, el Govern espanyol estarà abocat a denunciar el Tractat i prendre represàlies, que és el que tots els exportadors demanen. Ja que, en realitat, no pot el dit Govern apartar-se d'aquest camí si no canvien les coses. — Fabra.

De prolongar-se aquesta política, el Govern espanyol estarà abocat a denunciar el Tractat i prendre represàlies, que és el que tots els exportadors demanen. Ja que, en realitat, no pot el dit Govern apartar-se d'aquest camí si no canvien les coses. — Fabra.

De prolongar-se aquesta política, el Govern espanyol estarà abocat a denunciar el Tractat i prendre represàlies, que és el que tots els exportadors demanen. Ja que, en realitat, no pot el dit Govern apartar-se d'aquest camí si no canvien les coses. — Fabra.

De prolongar-se aquesta política, el Govern espanyol estarà abocat a denunciar el Tractat i prendre represàlies, que és el que tots els exportadors demanen. Ja que, en realitat, no pot el dit Govern apartar-se d'aquest camí si no canvien les coses. — Fabra.

De prolongar-se aquesta política, el Govern espanyol estarà abocat a denunciar el Tractat i prendre represàlies, que és el que tots els exportadors demanen. Ja que, en realitat, no pot el dit Govern apartar-se d'aquest camí si no canvien les coses. — Fabra.

De prolongar-se aquesta política, el Govern espanyol estarà abocat a denunciar el Tractat i prendre represàlies, que és el que tots els exportadors demanen. Ja que, en realitat, no pot el dit Govern apartar-se d'aquest camí si no canvien les coses. — Fabra.

De prolongar-se aquesta política, el Govern espanyol estarà abocat a denunciar el Tractat i prendre represàlies, que és el que tots els exportadors demanen. Ja que, en realitat, no pot el dit Govern apartar-se d'aquest camí si no canvien les coses. — Fabra.

De prolongar-se aquesta política, el Govern espanyol estarà abocat a denunciar el Tractat i prendre represàlies, que és el que tots els exportadors demanen. Ja que, en realitat, no pot el dit Govern apartar-se d'aquest camí si no canvien les coses. — Fabra.

De prolongar-se aquesta política, el Govern espanyol estarà abocat a denunciar el Tractat i prendre represàlies, que és el que tots els exportadors demanen. Ja que, en realitat, no pot el dit Govern apartar-se d'aquest camí si no canvien les coses. — Fabra.

TOTS ELS MINISTRES PRUSSIANES DESTITUÏTS

Berlin, 20. — El representant legal del delegat del Reich a Prússia, senyor Bracht, ha estat aquesta tarda al Ministeri de l'Interior prussià, i ha invitat el senyor Severing d'abandonar el seu lloc.

El senyor Severing refusà fer-ho.

El senyor Bracht hi tornà a les vuit de la nit acompanyat d'un oficial de policia i del nou prefecte de policia de Berlín, senyor Melchor, i invità de nou el senyor Severing a abandonar voluntàriament les seves funcions.

El ministre s'hi negà novament, i manifestà que no podia reconèixer la legalitat de les mesures adoptades pel Govern del Reich, i que sols es sotmetrà a la violència.

V I D A M U S I C A L

La música occidental al Japó

El conegut pianista francès Henri-Gil-Marchez ha anat més d'un cop al Japó. Ha donat concerts a Toquio, Yokohama, Osaka, Sendai, Nagoya, Kyoto, etc. Ha tocat, a més, a les Universitats Imperials i ha organitzat importants cursos d'interpretació (talment com Alfred Cortot i Marguerite Long, a París), a Toquio, a Osaka i a Kové. Però Gil-Marchez no s'accontenta pas amb les seves "Tournees", escriu després, de manera directa, suggestiva, les seves impressions de viatger despert, intel·ligent. I heus ací quelcom del que ha escrit, darrerament, a propòsit, aquest cop, de "La música occidental al Japó" (Le Monde Musicales):

"Fou l'any 1542 o 1543 (la data no és pas segura) que l'atzar d'un naufragi va fer desembarcar per primera vegada un europeu, el portugués Méndez Pinto, al Japó.

Cèlebre ja des de més de dos segles, perquè havia estat elogiat amb el nom de Cipango, gràcies als escrits fantàstics de l'explorador Marc Polo, qui, desconexant-lo, havia ornat les descripcions dels seus amics xinesos, aquell país va atraure tot seguit els aventurers vers les seves costes encisadores i també els missioners de tota mena, principalment franciscans, dominicans i jesuïtes. Un d'ells, Sant Francesc Xavier, el cèlebre apòstol de les Índies, deixeble de Sant Ignasi de Loyola, tingué la pensada de portar a l'illa llunyana un instrument de música europeu, un orgue menut, que ofrenà, l'any 1551, com també un rellotge, a un senyor feudal, un "daymio" de Kyushin.

Després, introduïts més especialment pels holandesos, anaren al Japó clavicembals, flautes i violins. La música occidental començà d'ésser ensenyada als seminaris creats per les Missions.

Això durà fins el començament del segle XVII.

I afegeix Gil Marchez:

"Els instruments europeus són aleshores confiscats, i la música occidental desapareix completament abans d'haver pogut ésser veritablement introduïda en la vida japonesa. Aquest isolament havia de durar gairebé 250 anys, durant els quals l'art musical purament nacional dels japonesos es desenvolupà i s'individualitzà. Els elements xinesos, coreans, dels quals és tributari, són definitivament assimilats. Durant aquest temps, els japonesos, amb llur música en tenen prou. I això fins el moment durant el qual la civilització occidental vol imposar-se de bell nou al poble nipó."

L'any 1854, Charles Leroux fou invitat pel Govern japonès per tal d'organitzar definitivament la música dels soldats i, fet molt important per a la història de la música occidental al Japó, per a reemplaçar l'anglès William Fentou, qui des de l'any 1869 dirigia la música dels marins de guerra, el Govern japonès invità l'alemany F. Eckert, home d'iniciatives i organitzador remarcable.

Aleshores, la influència musical germanica esdevingué preponderant al Japó.

Fou F. Eckert qui harmonitzà l'himne nacional, el "Kimigayo".

Però, sobretot, F. Eckert creà l'Acadèmia Imperial de Música de Toquio, i nomenà per a dirigir-la, l'any 1887, l'austriac Dietrich. Aquesta institució fou la primera la finalitat de la qual fou únicament d'ensenyar la música europea. Sempre desenvolupant-se, la dita institució ha continuat vivint influïda sempre pels mestres alemanys. Els professors japonesos que ensenyen actualment a l'Acadèmia, tots han estudiat a Berlín. I els directors que, des de alguns anys, són sempre japonesos, són també, des del punt d'albir musical, netament germanòfils."

"Amb Eckert i Dietrich, una altra influència important fou la de l'americà Luther Whiting Mason, al qual el Govern japonès confià, l'any 1880, l'ensenyament popular a les escoles de l'Estat. Mason, antic professor de música al Liceu de Boston, ensenyà als infants melodies escoceses i irlandeses a les quals s'aplicaven textos japonesos. Cosa curiosa; avui, aquelles melodies són encara populars i poden ésser considerades actualment com formant part del folklore modern japonès.

Durant aquests darrers anys, la música europea, al Japó, s'ha estès cada dia més activament. El marqués Tokugawa ha fundat, a Toquio, una biblioteca musical que moltes capitals d'Europa podrien envejar. Les revistes musicals són abundoses. N'hi ha cada any de noves. I totes són representatives d'idees molt avançades i contradiuen, per tant, l'ensenyament oficial que regna a l'Acadèmia Imperial de Música. S'han publicat articles sobre Poulenc, Jacques Ibert, Ferrand, Honegger, etc. El fonògraf ocupa, fa vint anys, en la vida social del Japó, el mateix lloc que a Europa fa cinc anys. I ha contribuït, naturalment, a formar el gust del públic. En fi, des de 1918, músics coneguts no han cessat de visitar el Japó: Kreisler, Prokofieff, Mischa Elman, Schuman-Heinck, Godowsky, Heifetz, Thibaud, Szegedy, Moiseiwitsh, etc. A Toquio, dues orquestres simfoniques compostes únicament d'instrumentistes japonesos, donen regularment llurs concerts. A les Universitats hi ha seccions musicals, i els estudiants organitzen concerts. En donar un recital de música francesa a la Universitat d'Osaka, vaig tenir la sorpresa de veure'm acollit amb la "Marsellesa", cantada superbament a quatre veus. A la Universitat de Kioto, el professor de psiquiatria, Imamura, president de la secció musical, em pregà de formar el meu programa únicament amb 12 Preludis i les Estampes de Debussy, el "Gaspard de la Nuit" i els "Miroirs" de Ravel.

Es evident que, per més d'un costat, la nostra mentalitat musical s'acosta més a la sensibilitat japonesa que la mentalitat musical germanica. Hom se'n conveng estudiant, en les seves diverses manifestacions, l'art japonès que, com el nostre, ha evitat sempre l'absència de mesura, detestant instintivament tot allò que és excessiu o de forma imperfecta. La seva característica és el bon gust, un perfecte bon gust que no és sinó l'expressió d'un equilibri feliç entre les seves aspiracions espirituals i les necessitats vitals. El geni del Japó ha aconseguit, talment com el geni de França, donar a les idees que ha tret sovint d'altres països, una disposició harmoniosa, alliberant-les de les exageracions que, a voltes, les defineixen.

"Al començament, la música occidental semblava als japonesos un objecte curiós, res més que curiós. Sentint-la, han après d'estimar-la. Avui és, per a molts, una necessitat espiritual gairebé indispensable. I amb tot, llur música nacional continua essent honorada. El «koto», el «shamysen», el «shakuhachi», el «tsumuzi» són sempre amats, malgrat la música europea que ho envaeix tot. Semblantment, els «kimono», els «getas», els «tabis», els «obis» són emprats al costat dels «smokings», i dels vestits de Lauvin o de Mirande.

A l'hora actual, el músic tradicionalista més important és Miyagi, que toca el «koto» incomparablement bé, i és or, com secularment han estat sempre els virtuoses de l'esmentat instrument.

Miyagi toca també meravellosament el «shamysen» i, compositor d'alt valor, les seves obres són molt estimades de tot el públic japonès. És el primer que ha fusionat amb traça certs procediments d'harmonia, de contrapunt i també d'orquestració amb l'estil consagrat de la música japonesa fins ara monòdica, com totes les músiques d'Extrem-Orient.

Com es fa en els esmentats festivals, les obres executades foren escol·lides pel Jurat Central de la Societat, entre les obres presentades pels Comitès de les 26 seccions nacionals adherides a la S. I. M. C. En el concert inaugural, celebrat,

Miyagi no es serveix estrictament sinó d'instruments japonesos. Algunes de les seves composicions, «La mar a la primavera», «El moliner en la vall», «El vent de la tardora», obres d'una poesia impressionant per llur inspiració i llur estructura, s'assemblen més a la nostra escola francesa que a Brahms o Hindemith.

I, amb tot, Miyagi, a qui he fet conèixer «Reflets dans l'eau», «La Terrasse des audientes au clair de lune», «Le Tombeau de Couperin», no coneix de la música europea res més que algunes obres de Bach, de Beethoven i de Chopin. I heus ací un cas singularment revelador de les tendències naturals de l'ànima nipona.

La França recorda el Japó per la bellesa dels paisatges sempre feliçment proporcionats, per la llum dolça que els illumina. El mar i les muntanyes, les plantes i les bèsties, els clars de lluna, les nevades, els xàfecs, les tempestes, totes les manifestacions de la natura són per als japonesos, com per a nosaltres, íntimament lligades a llur existència i apareixen talment som símbols de llur destí. Com a artistes, són tan poc egotístes com és possible, però íntimament impressionables davant els aspectes tan sovint canviats de l'Univers.

"Així mateix, entre certes plantes de «shamysen», certs scherzos de «koto», trobo analogies profundes amb melodies d'Albert Roussel, per exemple, o amb impromptus de Gabriel Fauré. Però els japonesos comprenen millor la nostra música que nosaltres la llur. Bé és veritat que es tracta del poble que té el domini d'assimilació més prodigiosa que hom pugui imaginar-se. Tota la seva història ho prova de faïso ben palesa.

Una de les personalitats més representatives de la Cort Imperial, on el culte de l'antiga música nipona és fidelíssimament servat, el príncep Kuni, germà de l'emperatriu, m'ha pregat d'anar un dia al seu palau, res més que per a executar-hi «Jeux d'eau» et «Des pas sur la neige».

L'originalitat sorprenent del Japó, el seu aspecte paradoxal i que el fa aparèixer sovint incompreensible, és que uneix les dues civilitzacions més subtils que ha produït la humanitat: la de l'Àsia antiga i la de l'Europa moderna."

HENRI GIL-MARCHEZ

NOTICIARI

ELS NOSTRES ARTISTES

GASPAR CASSADO

Parlant de la «Sonata breva», per a piano, de Gaspar Cassado (obra que ha publicat la casa Schott), diu «La Ressegna musical», de Toríno:

"Cassado, celebrat violoncellista, e anche compositore e conoscitore prima di questa «Sonata» breva per pianoforte, anche per una «Sonatina» per violoncello, per una «Sonata», e per un «quartetto». Originale questa «Sonata breva», in tre tempi senza interruzione: un premei, una scherzo un rondó. Non convince sempre dal lato armonico, che passa bruscamente da un diatonismo assoluto ad un cromatismo e ad una assoluta atonalità; ma è notevole per sonorità pianistica e per originalità ritmica. La scherzo, per riguarli alla invenzione, è il più riuscito."

ROBERT GERHARD

La crítica parla amb grans elogis de les «Sis cançons populars catalanes», per a soprano i orquestra, de Robert Gerhard, interpretades al primer concert del darrer Festival de la Societat Internacional de música contemporània celebrat a Viena del 16 al 25 del passat mes de juny.

Com es fa en els esmentats festivals, les obres executades foren escol·lides pel Jurat Central de la Societat, entre les obres presentades pels Comitès de les 26 seccions nacionals adherides a la S. I. M. C.

En el concert inaugural, celebrat,

doncs, el dia 16 de juny, estaven representades diverses nacions pels següents autors:

Conrad Beck (Suïssa), Nikolai Lopatnikoff (Rússia), Miroslav Pono (Ingueslàvia), Karel Haba (Txecoslovàquia), Robert Gerhard (Catalunya), Claude Delvincourt (França).

Les «Sis cançons populars catalanes», de Robert Gerhard, foren interpretades per la cantatriu catalana senyora Concepció Badia i l'Orquestra Simfònica de Viena, sota la direcció del mestre Anton Webern.

El concert tingué lloc al Konzerthaus de Viena i fou radiat per l'emissora de la Ravag-Viena, i retransmis per totes les estacions austríques i txecoslovàques.

Heus ací ara quelcom del que ha escrit la crítica a propòsit de la producció de Robert Gerhard:

"Les sis cançons populars de Catalunya, per a soprano i orquestra, recorden, per la forma en que són tractades, les harmonitzacions de Bela Bartók. Les melodies, d'extraordinària bellesa, no són mai subjectes a una vestimenta harmònica i rítmica estranya a llur essència. Al contrari, acusen en les línies i pel temperament, el caràcter nacional, de la manera més genuïna, i estan instrumentades amb la més gran subtilitat. Hi ha en les diverses peces efectes instrumentals d'extraordinària plasticitat que queden gravats en la memòria. La tria d'harmonies és sempre originalíssima. El compositor ha tingut cura de la varietat de colors i de caràcter: de tant en tant, l'acompanyament dona lloc a flexibles estructures contrapuntístiques. Tot, però, sempre amb la major naturalitat. L'obra d'aquest compositor de 36 anys és segurament de les més interessants que figuren en els programes."

(Radio-Wien, Dr. P. A. Plisk).

"L'èxit més gran del concert és obtingut per un deixeble de Schönberg: Robert Gerhard (Catalunya), amb «Sis cançons populars catalanes» per a soprano i orquestra. Aquestes melodies (les unes aïrores, les altres intensament expressives), són presentades en un marc instrumental d'una força d'evocació i d'un color nacional tan sorprenents, i la cantatriu de Barcelona, senyora Concepció Badia, les interpreta amb tan acabada perfecció, que el públic demanà sorollosament el «da capo».

(Vogtlandischer Anzeiger, Viena, Dr. P. Menter).

"En les seves «Sis cançons populars catalanes», per a soprano i orquestra, obté el català Robert Gerhard resultats tan originals com deliciosos mitjançant la combinació de l'element popular amb la tècnica moderna de la seva escriptura; fruita d'agredolç sabor a la qual el públic troba un gust tant excel·lent, que obliga a deixar dues de les melodies, sobretot «L'enemic de les dones», que captiva per la graciola alternança de ritmes binaris i ternaris. Mercedora de les més altes lloances és la tasca excel·lent dels col·laboradors d'aquest primer concert; apuntem en primer terme el nom de la cantatriu catalana Badia d'Agustí. Una veu de soprano de timbre meravellos, saturat d'emoció i d'eufonia."

(Nenes Wiener Tagblatt).

"El gran èxit de la primera nit — un concert d'orquestra — se l'emportà el català Robert Gerhard, amb «Sis cançons catalanes» per a soprano i orquestra. Rebudes pel públic amb una grandiosa ovació, hagueren d'ésser repetides en part, gràcies també a l'important cantant Badia d'Agustí: una de les més belles veus existents."

(«Vossische Zeitung», Berlín).

"En el primer concert cal consignar ja un gran èxit de públic: les «Sis cançons catalanes» de Robert Gerhard, un deixeble de Schönberg, desencadenen una tempesta d'aplaudiments i es demana llur repetició. El compositor ha dotat aquestes melodies — deliciosament entremaliades les unes, i profundament melangioses les altres — d'una vestidura orquestral rutilant i transparent, els materials temàtics de la qual són

obtinguts, amb ciència excepcional i gust impecable, de la substància melòdica de la cançó, essent aplicats amb mà delicada a la il·lustració dels caràcters musicals i poètics de la composició. L'orquestra, sota la direcció d'Anton Webern, acompanyà amb acabada virtuositat a la solista Badia d'Agustí: una veu d'irresistible encís; timbre d'una suavitat vellutada i de puresa i transparència cristal·lina, amb una agilitat fascinant en l'emissió. Voldríem poder sentir aviat a Berlín aquesta artista que és a Barcelona la primera solista dels Concerts Casals."

(B. Z. amb Mittag, Berlín, Josef Ruter).

"Els Festivals comencen amb un concert d'orquestra, quantitativament molt important, a càrrec de l'Orquestra Simfònica de Viena. Dels sis autors presents en el programa se situen qualitativament en primer lloc un català i un rus... Robert Gerhard, català, malgrat el seu cognom germànic, treu un extraordinari partit de la dolcesa i de la fortitud del cant popular del seu país, el tractament harmònic i colorístic del qual li dona un encís incomparable. Dues de les peces hagueren d'ésser bisades. Impecable d'estil i plena d'ànima la interpretació de la senyora Badia d'Agustí."

(«Dresdner Nachrichten», Dresde, Doctor Otto Janowitz).

"La força que dona la saba popular d'una nació, quan actua en una forma no falsificada, pogué ésser exemplificada per les «Sis cançons catalanes» per a soprano i orquestra. Robert Gerhard, el compositor de nom segurament catalaníssim (1), ha sabut revelar la formidable riquesa harmònica de les cançons populars de Catalunya, amb una instrumentació saturada de sentiment i densa evocació, que demostra també un art excepcional en la manera de tractar el color de l'orquestra. L'èxit d'aquesta obra fou, per això, el més fort i espontani de tot el concert. Hi hagué dos «da capo», deguts també, i no pas en últim terme, a la magnífica cantatriu catalana Badia d'Agustí, que va saber interpretar les melodies de la seva terra amb una tendresa i una gràcia indescriptibles, i gràcies també a l'execució de la part orquestral, sota la direcció inspirada d'Anton Webern."

(«Leipziger Nestsche Nachrichten», Leipzig, Doctor Adolf Aber).

"Catalunya està representada amb «Sis cançons populars catalanes» per a soprano i orquestra, de Robert Gerhard. Per la seva originalitat i la gràcia exquisida dels seus ritmes, aquestes cançons es destaquen de tal manera del conjunt d'obres presentades, en aquest programa, que el públic les rep amb una grandiosa ovació i Anton Webern, que dirigeix aquestes petites meravelles lligues amb finíssima compenetració i sensible intuïció de llur estil i de llur caràcter, es veu obligat a repetir les dues últimes peces («Enemic de les dones» i «Els ballaires dins un sac»).

C. Badia d'Agustí, una soprano de Barcelona, amb un art madur i una veu d'encís primaveril, té una part importantíssima en aquest èxit clamorós."

(«Nene Freie Presse», Viena, Reiter).

Afehirem ara que la coneguda casa editorial Universal Edition de Viena, que ha adquirit les partitures de Robert Gerhard, ha rebut demandes de materials per a altres audicions de les «Sis cançons» del nostre músic, per a altres audicions a Berlín, París, Ginebra, Zuric, Praga i Londres, per a la vinent temporada.

Consignem amb gust l'èxit franc de Robert Gerhard.

Alemanya

El pròxim octubre s'estrenarà, al Teatre de l'Opera, de Dresde, l'obra pòstuma d'Eugeni d'Albert, «El senyor Wu». L'obra de l'Albert serà després representada a Berlín.

Leo Bleck ha terminat l'obra de d'Albert.

El Festival de Bayreuth, de l'any 1933, serà important, ja que es commemorarà el cinquantè aniversari de la mort de Ricard Wagner. Toscanini dirigirà «Parsifal» i «Els mestres cantaires». La «Tetralogia», la dirigirà un mestre alemany.

Austria

El violinista Fritz Kreisler, escrit actualment una opereta, l'heroïna de la qual és Elisabet d'Austria. La dita nova producció s'anomenarà, «Lissy». El llibret (i també el títol), ha estat tret d'una comèdia d'Ernest Decsens i Gustau Holm. Kreisler dirigirà la primera representació de la seva obra, que serà estrenada al famós teatre, «An der Wiens». Paola Wessell interpretarà el personatge central de l'opereta que ens ocupa. La creació de Fritz Kreisler es representarà després a Berlín, Londres i Nova-York.

França

S'ha constituït, a París, un agrupament, que tindrà cura de defensar l'art musical. Constituïxen el dit agrupament, André Mallarmé, president, i els senyors Ferin, Guernut, Besset, Salles, Oberkirsh, Jardillier, Dourmange, Salette, Montagnon, Massini i Guastavino.

Els dits senyors es proposen organitzar entitats musicals. Treballaran, a més, a favor de l'ensenyament musical a les escoles, del desenvolupament de la música a França, etc. El programa és vast...

Ha guanyat el Premi «Blumenthal» (20.000 francs), el jove músic Marcel Delannoy, autor de «Le Poirer de Misère», l'obra lírica representada amb èxit al Teatre de l'Opera Comica, de París. Formaven el Jurat que ha concedit el darrer Premi Blumenthal, G. Hue, P. Dukas, M. Ravel, Fe. Schmitt, Guy Ropartz, G. Bonnet, A. Roussel i H. Malherbe.

Assolí un gran èxit l'Exposició Chopin que la Biblioteca Polonesa organitzà a París. La dita Exposició s'obrí al públic el dia 22 de juny. El dia de la inauguració, pronunciaren discursos, el comte Chlapowski, ambaixador de Polònia, Eduard Ganche, president de la Societat Chopin, i Leopold Vinent, professor de l'Escola de Música F. Chopin de Varsòvia.

Hom reuní, a l'Exposició Chopin, importants autògrafs, retrats i records del gran artista. Entre els documents interessants, cal esmentar el dietari de Chopin escrit a Stuttgart, les seves impressions, a propòsit de l'entrada a Varsòvia dels soldats russos. L'idioma amb Maria, resta també evocant amb les obres que Chopin li havia dedicat, amb lletres, etc., tot embolicat dins d'un paper damunt del qual es Hegeixen encara els següents mots que escriu Chopin: «Moja bleda» (la meua misèria).

Hi havia també, a l'Exposició Chopin (ara ja tancada), lletres interessants i significatives de Delacroix (l'amic estimat, comprensiu, fidelíssim, de Chopin), de la comtesa d'Agoult, de Sainte-Beuve, Berlioz, Liszt, Mendelssohn, Schumann.

I els afonals pogueren contemplar, a l'Exposició Chopin, uns vint retrats del mestre. Entre ells, el que pintà Delacroix (actualment al Museu del Louvre, de París), els de Winterhalter, Kolberg, etc. S'admirà sobretot el retrat (d'autor desconegut) que forma part de la col·lecció d'Alfred Cortot.

Amb el nom de «Chanson d'un fou», la casa editorial Schott, acaba de publicar una cançó «soi-disant» de Claudi Debussy... que l'escriu Emile Pesard i que la publica, la casa Leduc, l'any 1873!

Holanda

Un infant d'onze anys, Tenn Musch, ha estat nomenat organista de l'església de Wessen.

ITALIA

S'ha estrenat, a la Baracca, l'obra novella de Lucio d'Ambrà, «La dama verde». «Successo caluroso» — diu «la Tribuna».

La Real Acadèmia del Conservatori Musical de Florència ha commemorat dignament el segon centenari de la mort de Bartolomeo Cristofari, inventor del «pianoforte».

Al segon Festival Internacional de música, que tindrà lloc a Venècia, com ja és sabut, del 3 al 15 del vinent «setembre» s'executaran les següents produccions italianes: «Concertino in la maggiore», Wolf Ferrar; «Flauto notturno», Zandonai; «Elegia per a violoncel i orquestra», Montemezzi; «Tre liriche», per a cant i piano, Pich Mangiagalli; «Tre canzoni piemontesi», Singaglia; «Allegro di concerto», per a piano i orquestra, Pedrollo; «Quintet», Labroca; «Intermezzo», Tommasini; «Euridice», poemeta per a soprano i orquestra, Davico; «Afra», cantata per a soprano, veus d'home i orquestra, Catozzo; «Tre liriche italiane», per a cant i piano, Bianchini; «Quartet», Agostino. Es representaran, a més, les següents obres: «Orfeo», de Casella; «Pantea», de Malipiero; «Maria Egiziaca», de Respighi; «La Granceda», de Lualdi; «El Retablo», de Falla; «Don Giovanni», (ballet), de Casavola.

La senyora vídua del crític musical, Camille Bellaigne, ha donat, per al Museu del Teatre de la Scala, de Milà, 15 lletres de Verdi i 146 de Boito.

Ha mort, a Roma, als 85 anys, Gino Monaldi, autor d'un bell estudi sobre Verdi.

Ha mort, també, als 69 anys, el musicòleg Luigi Torri, director de la «Biblioteca Nazionale», de Torino.

Ha estat creat, al «Teatro Reale dell'Opera», de Roma, un museu teatral.

Per a la primera de les festes musicals que amb el nom de «Maggio Musicale Fiorentino», tindran lloc a Florència, la vinent primavera, s'anuncia la representació de les següents obres vuitcentistes: «La Vestale», de Spontini; «La Cenerentola», de Rossini; «Lucrezia Borgia», de Donizetti; «I Puritani», de Bellini; «Nabucco» i «Falstaff», de Verdi. Dirigiran les obres esmentades els mestres Victor de Sabata, Vittorio Gui, Gino Marinuzzi i Tullio Serafin. S'anuncia ja la col·laboració dels següents artistes: Felice Casorati, Giorgio de Chirico, C. E. Oppo, Mario Sironi, Luigi Archieri, Guido Salvini.

L'Anfiteatre de Boboli s'interpretarà també el «Somni d'una nit d'estiu», de Shakespeare, amb la música de Mendelssohn. S'anuncia també una «Sacra Rappresentazione» italiana del tres cents.

S'anuncien, així mateix, concerts confiats a l'Orchestra Fiorentina, que dirigeix Vittorio Gui, a l'Orquestra de l'Augusteo, de Roma, sota la direcció de Bernardino Molinari, i a l'Orquestra del Teatre de la Scala, de Milà, dirigida pel mestre Victor de Sabata. Hi haurà, també, concerts corals (Basilica de Santi Miniato al Monte) i audicions de música «da camera» (Sala Bianca di Palazzo Pitti i sala del Palazzo Vecchio).

Durant el «Maggio musicale», tindrà lloc a Florència el «Primo Congresso Internazionale di Musica».

RUSSIA

El Govern dels Soviets ha nomenat el mestre Albert Coates director general de les orquestres filharmòniques de Leningrad i de Moscou.

—OOO—

REVISTES

Hem rebut el número corresponent al present mes, de la revista musical «Scherzando», que es publica a Girona. Heus ací el sumari: El Teatre de Bayreuth, Joaquim Pena; L'humor dels músics, B. Gálvez Bellido; De coneixers; Correspondència; Associacions de Música; Noticiari.

La sessió de l'Ajuntament

Els obligacionistes del Metro. — La reorganització dels serveis de Finances. — El monument a Pi i Margall. — La col·lecció Plandiura

COMENÇAMENT

A la sala de sessions hi havia una maqueta i dibuixos relacionats amb el monument a Pi i Margall. El projecte de la maqueta ja està rebutjat per la Comissió, però sembla que és a la sala per a fer bonic.

A les vuit, el senyor Comes obre la sessió. També és radiada. El senyor Bertran de Quintana està malalt.

Es fan els tràmits necessaris i és aprovat el despatx oficial.

El senyor Pellicena demana que hi hagi silenci durant la sessió, amb el fi que els radionistes puguin seguir-la. La Presidència promet que ho procurarà.

EL METRO TRANSVERSAL

Es discuteix un dictamen retardat sobre el pagament del cupó del Transversal.

El senyor Bausili demana que es discuteixi.

El senyor Solà diu que la situació del Transversal és difícil i que caldria un debat general sobre el cas. Demana que, de moment, quedi damunt la taula.

El senyor Vachier protesta de l'actitud del senyor Solà.

El senyor Bausili diu que es tracta de dos fets diferents.

El senyor Santamaría manifesta que no ha pogut convèncer els obligacionistes que se li han acostat, per tal que es sacrificassin.

Parla novament el senyor Solà i diu que ja s'han fet requeriments a l'empresa del Metro... (Interromp el senyor Casanoves, i la Presidència toca la campaneta.)

S'acorda discutir el dictamen.

El senyor Bausili defensa una esmena.

Constata que cal defensar el crèdit municipal. El projecte de conveni no és una novació de contracte amb els obligacionistes, i no s'ha de significar minva de drets per a ningú. Cal aclarir ben bé el dictamen i el que s'aprova. Hi ha obligacions avalades per l'Ajuntament.

Li contesta el senyor Casanoves dient que el que es vol és desacreditar l'obra municipal. Defensa el conveni i no accepta l'esmena.

El senyor Giralt creu que la situació del Metro no és desesperada, i que han contribuït per igual a cercar les solucions els diferents sectors del Consistori. Aquesta és una herència que ve d'abans. Consta l'actitud del senyor Solà, puix creu que afavoreix els agitadors. Troba les manifestacions del senyor Bausili dignes d'apreci, però bé que les creu equivocades. No vol l'esmena.

El senyor Bausili rectifica.

Diu que quan s'entra al Consistori, els regidors deixen llurs altres representacions. No es pot parlar de sorpreses quan es tracta d'un dictamen que ha romàs aturat tants dies.

Recorda que l'Ajuntament actualment ja procura un conveni amb els obligacionistes. Els vots del regionalistes no han mancat mai a les solucions que s'han presentat.

Explica l'abast de l'esmena i demana votació.

El senyor Solà refusa els atacs que li ha dirigit el senyor Giralt.

Per 23 vots contra 8 és refusada l'esmena i aprovat el dictamen. Voten a favor els senyors Amat, Bausili, Brás, Casals, Llopart, Nonell, Pellicena i Sagarra.

El senyor Llopart explica el vot i demana que se sol·liciti informe dels caps lletrats, com s'acorda, a un Consell del Metro Transversal.

El senyor Casanoves hi posa obstacles.

El senyor Pellicena presenta una proposició incidental amb aquell sentit.

Es vota nominalment, i també és rebutjada per 23 vots contra 8.

MES NOMENAMENTS A FINANCES

A propòsit d'una sanció contra un urbà, hi ha una discussió entre els radicals Ruiz i Giralt.

Hi ha un dictamen d'alt personal de Finances.

El senyor Bausili defensa un vot particular.

Resulta que es creen deu caps de

aprovat que s'obtinga a explicar-lo el senyor Vachier.

L'ORDRE DEL DIA

S'enllesteix l'ordre del dia ordinari.

Respecte al nomenament de diverses persones per als serveis de circulació, el senyor Solà demana que quedi damunt de la taula i així es decideix.

S'acorda jubilar amb tots els avantatges Pau Cot Verdaguier, un dels supervivents de l'altra República.

EL MONUMENT A PI I MARGALL. UNA DISCUSSIO LLARGUÍSSIMA

El senyor Sagarra demana que quedi damunt de la taula el dictamen sobre el nou monument a Pi i Margall.

El senyor Ventalló no ho vol, com tampoc el senyor Vilalta.

El senyor Sagarra diu que no està assabentat del que es prepara. Pregunta quins són els fons de la subscripció oberta i si se'n pot disposar. Per tant la petició no és gratuïta.

El senyor Samblancat diu que no vol fer el joc al senyor Sagarra.

El senyor Solà diu que pot quedar damunt de la taula.

Insisteix el senyor Ventalló dient que s'accepta la idea del senyor Sagarra de posar el primer monument a Pedralbes.

Dóna algunes explicacions el senyor Vilalta dient que la Comissió disposa de 150.000 pessetes.

Torna a parlar el senyor Sagarra i defensa el seu punt de vista amb el reglament a la mà, ja que el senyor Mariés, que ha estat president de la Comissió, no és a la sessió. Rebutja la idea de què faci obstrucció.

El senyor Samblancat diu que ell volia el «monument a Blay», al Passeig de Gràcia, però que el que hi ha ara allí és una vergonya. Té pressa.

El senyor Sagarra diu que s'està perdent el temps per culpa dels que suposen intencions als regidors. També es parlava d'obstrucció quan ens oposàvem al projecte de Blay.

El senyor Ruiz tem que la discussió duri estona.

Es llegeix l'article 27 del Reglament.

La presidència diu que el Consistori pot interpretar com vulgui el Reglament.

Es produeix un incident i el senyor Pellicena demana que s'examinei bé l'article per part de la presidència.

El president (senyor Comes), diu que continua opinant igual.

El senyor Pellicena fa constar la protesta de la minoria regionalista.

Es passa a votació la urgència. Es decideix per 25 regidors contra 9. La Lliga ha votat en contra.

Comença la discussió.

El senyor Sagarra diu que no vol fer obstrucció.

No rebutja la glòria d'honorar Pi i Margall, però sí que s'oposa a què Barcelona enllesteixi les seves vies. A la cruïlla del Passeig de Gràcia amb l'Avinguda del 14 d'Abril no hi està bé i si uns quants metres més amunt, per tal de no impedir la circulació com reconegué el senyor Ruiz (radical), que sols hi volia un urbà amb la porra.

Llegeix uns dictamins dels tècnics contraris a la utilització del centre matemàtic. Amb set metres enrera de l'emplaçament n'hi hauria prou. Cal reflexionar fredament.

El «monument» provisional que hi ha ara ha costat 9.800 pessetes.

Parla el senyor Vachier i diu que un monument al mig de la Diagonal servirà per a endegar la circulació prenent algunes precaucions.

El senyor Santamaría creu que la millor solució hauria estat aixecar el monument de Blay. Recorda que els regionalistes en altres ajuntaments, votaren per l'emplaçament del monument al lloc de sempre.

El senyor Llopart intervé. Recorda que en molts dels centres regionalistes hi ha el retrat de Pi i Margall acompanyat dels del doctor Robert, Almirall i Prat de la Riba, ço que vol dir que respecten aquell patrici.

El que ens mou són raons estètiques i no voldríem que s'hi posés el monument de la persona més vana

seus punts de vista i amb violència.

Intervé el senyor Pellicena.

Protesta del que diu el senyor Vilalta.

El fet és que la majoria ha anat canviant perquè estava dividida i que la manca de lleialtat de la majoria és la que porta els debats així i ocasionalment aquestes escenes. Als nostres centres hi ha el retrat de Pi i Margall.

El senyor Vilalta intenta defensar-se i ho fa atropelladament.

El senyor Casanoves fa miting i diu que la Lliga no vol el monument. (Protestes de la Lliga.)

Es permet una interpretació fantàstica de la sessió i se li diu que es llegeixi l'acta.

Diu que LA VEU DE CATALUNYA publica el retrat de Pi i Margall massa petit amb motiu dels Jocs Florals i diu penjaments de l'Església.

El senyor Nonell remarca que amb els vots de la Lliga s'han votat quantitats. Defensa el monument més amunt de la cruïlla, amb el qual la Lliga ha estat conseqüent sempre.

El senyor Pellicena diu que el senyor Casanoves és un lector mal aprofitat de LA VEU.

Recorda el que passa i la fórmula que intenta.

La Lliga no ha canviat i el diari, amb els Jocs Florals, ha publicat retrats o no segons els temps.

Esmenta que els frares de Pompeia han fet públic que no s'hi oposen. El que passa és que la majoria no té un pensament de govern i acudeix als seus trucs.

Es passa a votació. S'aprova el dictamen per 27 vots contra 8.

Són tres quarts de dotze.

FINAL DE L'ORDRE DEL DIA

S'enllesteix el restant de l'ordre del dia.

Hi ha petites intervencions.

Un dictamen relacionat amb un pas subterrani entre el «Metro» i la Maison Dorée a la Plaça de Catalunya, ocasiona un debat en el qual el senyor Santamaría presenta una esmena.

El senyor Llopart aclareix ben bé el cas des del punt de vista tècnic i s'acorda que quedi damunt de la taula.

LA COL·LECCIO PLANDIURA

Es dóna compte del dictamen proposant que el Museu adquireixi la Col·lecció Plandiura.

El senyor Solà, en un discurs llarguissim, vol que quedi damunt de la taula.

Parla el senyor Pellicena.

Diu que el senyor Solà ha plantejat una qüestió distinta del que esperava.

Està ben preparat el senyor Solà com ho demostra el fet que hagi donat una conferència pública, perquè no és de suposar que hagi parlat del que no sabia. Tothom està assabentat i per tant no es pot discutir.

El senyor Casanoves abunda en el criteri del senyor Pellicena. Hi ha hagut molta discussió al carrer. Demana la urgència.

El senyor Giralt diu que està ben assabentat el senyor Solà.

Parla el senyor Solà i diu que sí que està preparat, perquè porta dades, però que ni calien més. Fa constar el seu vot en contra de la urgència. Esperava que la Lliga l'hauria ajudat.

S'aprova l'urgència amb el vot en contra del senyor Solà, de la Dreta Republicana i el senyor Duran i Guàrdia, de la Unió Socialista.

L'OPOSICIO

Combat el dictamen el senyor Solà amb un altre discurs que abans fa repartir als periodistes.

Troba que la Col·lecció és interessant i que la Lliga vol guanyar una batalla per primera vegada a cavall d'esquerrans i radicals.

Examina els números i creu que el preu i condicions són onerosos. Llegeix xifres del que deu l'Ajuntament. Repeteix tots els arguments que s'han fet contra la finança municipal. Suposa que el senyor Pellicena dirigeix la croada per inspiració del senyor Cambó. Compara el Museu amb l'Exposició que féu la Dictadura i creu que portarà conseqüències greus. La cultura bàsica són les escoles pri-

però això demostra que no estan desatesos.

Les corporacions públiques catalanes han de fer a vegades funcions d'Estat i aquesta tasca és noble. Desamortitzar la col·lecció és un cas d'utilitat pública, perquè fuig del privat per anar al comú.

L'opinió pública ha reaccionat a favor de l'adquisició. Esmenta el cas del senyor Serra Moret, de la Unió Socialista, que ha votat l'adquisició de la Generalitat i del senyor Xirau (Joaquim) que no és a la sessió, i acaba dient que la subscripció que invoca el senyor Solà no fóra factible.

MES DISCUSSIO

El senyor Jové es mostra conforme amb l'adquisició.

Parla també el senyor Casanoves. Recull la dita que l'Ajuntament ha hagut de fer funcions d'Estat. Detalla el que és la Junta de Museus i evoca les pugnes entre el Museu i el senyor Plandiura per a adquirir objectes.

Barcelona s'ha de sentir metropolitana i ha de guardar les joies del passat com a estímulo pel futur.

Defensa llargament l'adquisició amb arguments artístics i culturals. Esmenta el cas de Rússia.

El senyor Duran i Guàrdia: Allí ho varen expropiar.

El senyor Casanoves: Quan siguem majoria al país i féu la Revolució també ho podrem fer. Ara no.

Continua dient el senyor Casanoves que es pot fer l'adquisició i si volen després la subscripció que es precomenta.

Va dient el senyor Casanoves que a Madrid fan gestions per adquirir la col·lecció per al Museu del Prado. No som provincians i per això certs arguments no fan efecte.

Parla també el senyor Giralt i diu que els radicals realitzen un sacrifici perquè la massa del seu partit, essencialment obrera, no entén gaire d'aquestes coses. Han estat requerits a complir deures cívics i no han volgut negligir el concurs perquè tenen capacitat per a governar Espanya i volen fer constar que no són contraris de l'espiritualitat catalana. Volen tenir glòria i responsabilitat en l'adquisició.

Rectifica el senyor Solà per a contestar als oradors anteriors.

Creu que la seva proposició queda en peu. Els homes de la Lliga avui no es senten tan grans financers com de costum i prefereixen les idealitats. Diu que sosté al Consistori el que ell i el seu grup han dit fora.

Va argumentant a la seva manera i creu que la Dictadura tenia també esperit metropolità i que la Lliga també la seva serenitat.

El senyor Pellicena diu que les oportunitats no es poden escollir i que la compra representa encara no un quart per cent del pressupost.

Per 31 vots contra 2 dels senyors Solà i Duran i Guàrdia és rebutjada la proposició del senyor Solà.

Per 30 contra 2 d'aquells mateixos s'aprova el dictamen.

Explica el vot el senyor Pla, de l'Esquerra, i diu que no creu que la col·lecció valgui el que diu, i vol saber si la Col·lecció és íntegra.

Contesta el senyor Comes que l'inventari de la col·lecció el té fet la Junta de Museus.

El senyor Duran i Guàrdia, de la Unió Socialista, diu que ha votat en contra per disciplina del partit i per convenciment.

El senyor Serra i Moret fa contestar al partit. Protesta que se'ls acusi. Oferix posar la seva tinença d'Alcaldia a disposició de la majoria.

Li diuen que no s'amoïni.

Es llegiren després diverses proposicions, entre les quals hi ha les següents:

Una dels senyors Ventós, Escofet i Pellicena: que havent ja contestat els Ajuntaments de Gavà i Viladecans, nomenant cada un dos regidors per a formar la comissió encarregada de preparar l'aprovació de l'Estatut pel qual s'haurà de regir la Mancomunitat en la zona determinada per la proposició que aprovà el Consistori, s'acusi rebut a les dites comunicacions i es facin l'Alcalde perquè d'acord amb la Comissió de Foment designi els dos representants de Barcelona a fi que es pugui constituir la Comissió mixta encarregada de preparar l'Estatut de regim de les dites Corporacions mancomunades. (Aprovada.)

Altra dels senyors Dran Guàrdia, Llopart i Ventós, que amb motiu de celebrar el dia 24 de l'actual el Centre Cultural Galleg un acte d'afirmació galleguista i d'homenatge als dipu-

Notícies de l'Estranger

Von Papen com a Comissari del Reich ha destituït tots els ministres prussians i ha empresonat el Cap de Policia. — El Govern baverès protesta. — Inquietud dels importadors de fruites espanyoles a França. La propera reforma del Govern italià. — Mort de René Bazin. — El senat irlandès adopta la supressió del jurament a la Corona

El plet anglo-irlandès

EL SENAT ADOPTA LA SUSPENSIÓ DEL JURAMENT A LA CORONA

Dublin, 20. — El Senat ha votat el projecte de Llei relatiu a les importacions angleses.

El projecte de Llei de supressió del jurament de fidelitat, ha estat adoptat per l'Alta Cambra amb les esmenes refusades pel Dail.

Aquest projecte tindrà força de llei per a un període de 18 mesos. — Fabra.

El Govern italià

LA REFORMA QUE S'ACOSTA

Roma, 20. — La nova composició ministerial que es parla fa ja dies, s'explica als cirkols polítics pel desig que ocupin els llocs més importants de l'Estat aquelles persones sobre les quals el feixisme fonamenta les seves majors esperances.

El fet que ressaltava a la nova formació del Govern que s'anuncia, és el càrrec més important, si fos possible, que el senyor Mussolini tindrà en el nou Govern.

En realitat, es creu que la intenció que es té en efectuar les modificacions que s'anuncien, és la que els caps de les formacions i organitzacions de defensa del feixisme, siguin ministres per torn. — Fabra.

París, 20. — Demà es publicarà a «Le Journal» un article signat per Saint Brice, en el qual exposa la creença que el ministre de Negocis Estrangers, senyor Grandi, serà nomenat ambaixador a Londres.

Els senyors Bottai i Rocco seran nomenats per al mateix càrrec, a Moscou i París, respectivament. — Fabra.

Les fruites espanyoles a França

INQUIETUD DELS IMPORTADORS

París, 20. — Amb motiu de la situació creada a les exportacions agrícoles espanyoles, pel contingent establert per a les fruites pel Govern francès, el president de la Cambra de Comerç espanyola de París i el de la Unió Fruitera Espanyola, han fet algunes declaracions. Han dit que les mesures adoptades pel Govern francès, amb respecte a l'entrada de fruites espanyoles a França, estan causant estralls de tal naturalesa que, al seu entendre es podria convertir en un veritable desastre per a la regió llewantina.

Afegiren que el Govern espanyol hauria d'entaular immediatament noves negociacions per a resoldre la situació i preparar unes bases fixes i àmplies per a l'intercanvi entre els dos països.

De prolongar-se aquesta política, el Govern espanyol estarà abocat a denunciar el Tractat i prendre represalles, que és el que tots els exportadors demanen, ja que, en realitat, no pot el dit Govern apartar-se d'aquest camí si no canvien les coses. — Fabra.

El novel·lista René Bazin

HA MORT A PARÍS

París, 20. — L'acadèmic senyor René Bazin, ha mort aquesta nit. — Fabra.

La situació política d'Alemanya

ELS MINISTRES ES NEGUEN A DIMITIR: «ELS FUNCIONARIS SUPERIORES DE LA POLICIA SON DETINGUTS»

L'ordenança presidencial enumera després les sancions que s'imposaran als contraventors, entre les quals figuren: multes, presó, treballs forçats i fins i tot pena de mort.

Als cirkols governamentals del Reich es diu que l'estat d'excepció no constitueix més que una mesura provisional feta necessària per la negativa del senyor Severing a transmetre els seus poders al comissari del Reich, i serà aixecat dintre d'alguns dies. — Fabra.

TOTS ELS MINISTRES PRUSSIANS DESTITUÏTS

Berlin, 20. — El representant legal del delegat del Reich a Prússia, senyor Bracht, ha estat aquesta tarda al Ministeri de l'Interior prussià, i ha invitat el senyor Severing d'abandonar el seu lloc.

El senyor Severing refusà fer-ho.

El senyor Bracht hi tornà a les vuit de la nit acompanyat d'un oficial de policia i del nou prefecte de policia de Berlín, senyor Melchor, i invità de nou el senyor Severing a abandonar voluntàriament les seves funcions.

El ministre s'hi negà novament, i manifestà que no podia reconèixer la legalitat de les mesures adoptades pel Govern del Reich, i que sols es sotmetrà a la violència.

El senyor Bracht declarà aleshores que recorreria a aquest mitjà, i en vista d'això, el senyor Severing va dir i es retirà a les seves habitacions particulars prop del despatx oficial.

El Govern del Reich ha decidit rellevar de les seves funcions tots els ministres prussians que fins ara no havien estat afectats per aquesta mesura.

El senyor Braun, president del Consell prussià, ha dirigit una carta al senyor Von Papen, negant fonament jurídic a les mesures adoptades, i invitant el canceller a donar-li a conèixer les raons en virtut de les quals s'han adoptat aquestes decisions. — Fabra.

DELIBERACIONS DE LA O. G. DE T.

Berlin, 20. — La Confederació general de Treballadors ha deliberat sobre la situació creada a Prússia pel nomenament d'un comissari del Reich.

En els cirkols dels Sindicats obrers s'expressa la creença que serà convocada una Conferència de representants de tots els Sindicats obrers, per a examinar la situació i prendre

els acords que es considerin convingents.

EL GOVERN BAVERES PROTESTA DEL NOMENAMENT

Munich, 20. — Els periòdics diuen saber de font autoritzada, que el Govern baverès protestarà davant del President d'Imperi, mariscal Hindenburg i davant el canceller von Papen, contra el nomenament d'aquest darrer com a representant del Reich a Prússia.

El Govern baverès considera que aquesta mesura és inadmissible i que ha de deixar-se sense efecte. — Fabra.

PAPEN NOMENAT COMISSARI DEL REICH A PRUSSIA

Berlin, 20. — El canceller von Papen ha estat nomenat comissari especial del Reich a Prússia.

El burgmestre l'ajudarà en les seves funcions, en qualitat de representant legal.

Com a conseqüència d'aquest nomenament, von Papen ha celebrat una llarga entrevista amb el ministre de l'Interior de Prússia, senyor Severing. En el curs de l'entrevista, aquest darrer ha manifestat que no cediria més que en el cas que l'obligués per la força.

El President d'Imperi, mariscal Hindenburg ha promulgat una nova Ordenança, per virtut de la qual queda establerta la situació d'excepció a les províncies de Berlín i Brandenburg.

En

V I D A M U S I C A L

La música occidental al Japó

El conegut pianista francès Henri Gil-Marchex ha anat més d'un cop al Japó. Ha donat concerts a Toquio, Yokohama, Osaka, Sendai, Nagoya, Kyoto, etc. Ha tocat, a més, a les Universitats Imperials i ha organitzat importants cursos d'interpretació (talment com Alfred Cortot i Marguerite Long, a París), a Toquio, a Osaka i a Kové. Però Gil-Marchex no s'accontenta pas amb les seves "Tournées"; escriu després, de manera directa, suggestiva, les seves impressions de viatger despert, intel·ligent. I heus aquí quelcom del que ha escrit, darrerament, a propòsit, aquest cop, de "La música occidental al Japó" (Le Monde Musicales):

"Fou l'any 1542 o 1543 (la data no és pas segura) que l'atzar d'un naufragi va fer desembarcar per primera vegada un europeu, el portuguès Méndez Pinto, al Japó.

Cèlebre ja des de més de dos segles, perquè havia estat elogiat amb el nom de Cipango, gràcies als escrits fantàstics de l'explorador Marc Polo, qui, desconeixent-lo, havia ornat les descripcions dels seus amics xinesos, aquell país va atraure tot seguit els aventurers vers les seves costes encisadores i també els missioners de tota mena, principalment franciscans, dominicans i jesuïtes. Un d'ells, Sant Francesc Xavier, el cèlebre apòstol de les Índies, deixeble de Sant Ignasi de Loyola, tingué la pensada de portar a l'illa llunyana un instrument de música europeu, un orgue menut, que ofrenà, l'any 1551, com també un rellotge, a un senyor feudal, un «daymio» de Kyushin.

Després, introduïts més especialment pels holandesos, anaren al Japó clavicèmbals, flautes i violins. La música occidental començà d'ésser ensenyada als seminaris creats per les Missions.

Això durà fins el començament del segle XVII.

I afegeix Gil Marchex:

"Els instruments europeus són aleshores confiscats, i la música occidental desapareix completament abans d'haver pogut ésser veritablement introduïda en la vida japonesa. Aquest isolament havia de durar gairebé 250 anys, durant els quals l'art musical purament nacional dels japonesos es desenrotlla i s'individua. Els elements xinesos, coreans, dels quals és tributari, són definitivament assimilats. Durant aquest temps, els japonesos, amb llur música en tenen prou. I això fins al moment durant el qual la civilització occidental vol imposar-se de bell nou al poble nipó."

"L'any 1854, Charles Leroux fou invitat pel Govern japonès per tal d'organitzar definitivament la música dels soldats i, fet molt important per a la història de la música occidental al Japó, per a reemplaçar l'ànglès William Fentou, qui des de l'any 1869 dirigia la música dels marins de guerra, el Govern japonès invità l'alemany F. Eckert, home d'iniciatives i organitzador remarcable.

Aleshores, la influència musical germànica esdevingué preponderant al Japó.

Fou F. Eckert qui harmonitzà l'himne nacional, el «Kimigayo».

Però, sobretot, F. Eckert creà l'Acadèmia Imperial de Música de Toquio, i nomenà per a dirigir-la, l'any 1887, l'austriac Dittrich. Aquesta institució fou la primera la finalitat de la qual fou únicament d'ensenyar la música europea. Sempre desenrotllant-se, la dita institució ha continuat vivint influïda sempre pels mestres alemanys. Els professors japonesos que ensenyen actualment a l'esmentada Acadèmia, tots han estudiat a Berlín. I els directors que, des de alguns anys, són sempre japonesos, són també, des del punt d'abrir musical, netament germanòfils."

"Amb Eckert i Dittrich, una altra influència important fou la de l'americà Luther Whiting Mason, al qual el Govern japonès confià, l'any 1880, l'ensenyament popular a les escoles de l'Estat. Mason, antic professor de música al Liceu de Boston, ensenyà als infants melodies escoceses i irlandeses a les quals s'aplicaven textos japonesos. Cosa curiosa; avui, aquelles melodies són encara populars i poden ésser considerades actualment com formant part del folklore modern japonès.

Durant aquests darrers anys, la música europea, al Japó, s'ha estès cada dia més activament. El marqués Tokugawa ha fundat, a Toquio, una biblioteca musical que moltes capitals d'Europa podrien envejar. Les revistes musicals són abundoses. N'hi ha cada any de noves. I totes són representatives d'idees molt avançades i contradíen, per tant, l'ensenyament oficial que regna a l'Acadèmia Imperial de Música. S'han publicat articles sobre Poulenc, Jacques Ibert, Ferraud, Honegger, etc. El fonògraf ocupa, fa vint anys, en la vida social del Japó, el mateix lloc que a Europa fa cinc anys. I ha contribuït, naturalment, a formar el gust del públic. En fi, des de 1918, músics coneguts no han cessat de visitar el Japó: Kreisler, Prokofieff, Mischa Elman, Schuman-Heinck, Godowsky, Helfetz, Thibaud, Szeged, Moisevitich, etc. A Toquio, dues orquestres simfòniques compostes únicament d'instrumentistes japonesos, donen regularment llurs concerts. A les Universitats hi ha seccions musicals, i els estudiants organitzen concerts. En donar un recital de música francesa a la Universitat d'Osaka, vaig tenir la sorpresa de veure'm acollit amb la «Marsellesa», cantada superbament a quatre veus. A la Universitat de Kioto, el professor de psicologia, Imamura, president de la secció musical, em pregà de formar el meu programa únicament amb 12 Preludis i les Estampes de Debussy, el «Gaspard de la Nuit» i els «Miroirs» de Ravel.

És evident que, per més d'un costat, la nostra mentalitat musical s'acosta més a la sensibilitat japonesa que la mentalitat musical germànica. Hom se'n convencé estudiant, en les seves diverses manifestacions, l'art japonès que, com el nostre, ha evitat sempre l'absència de mesura, detestant instintivament tot allò que és excessiu o de forma imperfecta. La seva característica és el bon gust, un perfecte bon gust que no és sinó l'expressió d'un equilibri fèl·lic entre les seves aspiracions espirituals i les necessitats vitals. El geni del Japó ha aconseguit, talment com el geni de França, donar a les idees que ha tret sovint d'altres països, una disposició harmoniosa, alliberant-les de les exageracions que, a voltes, les desfiguren.

"Al començament, la música occidental sembla als japonesos un objecte curiós, res més que curios. Sentint-la, han après d'estimar-la. Avui és, per a molts, una necessitat espiritual gairebé indispensable. I amb tot, llur música nacional continua essent honorada. El «koto», el «shamisen», el «shakuhachi», el «tsumuzi» són sempre amats, malgrat la música europea que ho envaeix tot. Semblantment, els «kimonos», els «getas», els «tabis», els «obis» són emprats al costat dels «smokings», i dels vestits de Lauvin o de Mirande.

A l'hora actual, el músic tradicionalista més important és Miyagi, que toca el «koto» incomparablement bé, i és or, com secularment han estat sempre els virtuoses de l'esmentat instrument.

Miyagi toca també meravellosament el «shamisen» i, compositor d'alt valor, les seves obres són molt estimades de tot el poble japonès. És el primer que ha fusionat amb traca certs procediments d'harmonia, de contrapunt i també d'orquestració amb l'estil consagrat de la música japonesa fins ara monòdica, com totes les músiques d'Extrem-Orient.

Miyagi no es serveix estrictament sinó d'instruments japonesos. Algunes de les seves composicions, «La mar a la primavera», «El moliner en la vall», «El vent de la tardor», obres d'una poesia impressionant per llur inspiració i llur estructura, s'assemblen més a la nostra escola francesa que a Brahms o Hindemith.

I, amb tot, Miyagi, a qui he fet conèixer «Reflets dans l'eau», La Terrasse des audients au clair de lune», «Le Tombeau de Couperin», no coïncideix de la música europea res més que algunes obres de Bach, de Beethoven i de Chopin. I heus aquí un cas singularment revelador de les tendències naturals de l'ànima nipona.

La França recorda el Japó per la bellesa dels paisatges sempre feliçment proporcionats, per la llum dolça que els illumina. El mar i les muntanyes, les plantes i les bèsties, els clars de lluna, les nevades, els xàfecs, les tempestes, totes les manifestacions de la natura són per als japonesos, com per a nosaltres, íntimament lligades a llur existència i apareixen talment com símbols de llur destí. Com a artistes, són tan poc egotistes com és possible, però infinitament impressionables davant es aspectes tan sovint canviats de l'Univers."

"Així mateix, entre certes complicitats de «shamysen», certs scherzos de «koto», trobo analogies profundes amb melodies d'Albert Roussel, per exemple, o amb impromptus de Gabriel Fauré. Però els japonesos comprenen millor la nostra música que nosaltres la llur. Bé és veritat que es tracta del poble que té el do d'assimilació més prodigiosa que hom pugui imaginar-se. Tota la seva història ho prova de faïta ben palesa.

Una de les personalitats més representatives de la Cort Imperial, on el culte de l'antiga música nipona és fidelíssimament servat, el príncep Kuni, germà de l'emperatriu, m'ha pregat d'anar un dia al seu palau, res més que per a executar-hi «Jeu d'eau» i «Des pas sur la neige».

L'originalitat sorprenent del Japó, el seu aspecte paradoxal i que el fa aparèixer sovint incompreensible, és que uneix les dues civilitzacions més subtils que ha produït la humanitat: la de l'Àsia antiga i la de l'Europa moderna."

HENRI GIL-MARCHEX

NOTICIARI

ELS NOSTRES ARTISTES

GASPAR CASSADO

Parlant de la «Sonata breve», per a piano, de Gaspar Cassado (obra que ha publicat la casa Schott), diu «La Ressegna musical», de Torino:

«Cassado, celebrat violoncellista, e anche compositore e conoscinto prima di questa «Sonata» breve per pianoforte, anche per una «Sonatina» per violoncello, per una «Sonata», e per un «quartetto». Originale questa «Sonata breve», in tre tempi senza interruzione: un proemi, una scherzo un rondó. Non convince sempre dal lato armonico, che passa bruscamente da un diatonismo assoluto ad un cromatismo e ad una assalutia atonalità; ma è rotevole per sonorità pianistica e per originalità rimitica. La scherzo, per riguarlo alla invenzione, è il più riuscito».

ROBERT GERHARD

La crítica parla amb grans elogis de les «Sis cançons populars catalanes», per a soprano i orquestra, de Robert Gerhard, interpretades al primer concert del darrer Festival de la Societat Internacional de música contemporània celebrat a Viena del 16 al 25 del passat mes de juny.

Com es fa en els esmentats festivals, les obres executades foren escolades pel Jurat Central de la Societat, entre les obres presentades pels Comitès de les 26 seccions nacionals adherides a la S. I. M. C.

En el concert inaugural, celebrat,

doncs, el dia 16 de juny, estaven representades diverses nacions pels següents autors:

Conrad Beck (Suïssa), Nikolai Lopatnikoff (Rússia), Miroslav Pono (Iugoslàvia), Karel Haba (Txecoslovàquia), Robert Gerhard (Catalunya), Claude Delvincourt, (França).

Les «Sis cançons populars catalanes», de Robert Gerhard, foren interpretades per la cantatriu catalana senyora Concepció Badia i l'Orquestra Simfònica de Viena, sota la direcció del mestre Anton Webern.

El concert tingué lloc al Konzerthaus de Viena i fou radiat per l'emissora de la Ravag-Viena, i retransmes per totes les estacions austríaques i txecoslovàques.

Heus aquí ara quelcom del que ha escrit la crítica a propòsit de la producció de Robert Gerhard:

«Les sis cançons populars de Catalunya, per a soprano i orquestra, recorden, per la forma en que són tractades, les harmonitzacions de Bela Bartok. Les melodies, d'excelsa bellesa, no són mai subjectes a una vestimenta harmònica i rítmica estranya a llur essència. Al contrari, acusen en les línies i pel temperament, el caràcter nacional, de la manera més genuïna, i estan instrumentals amb la més gran subtilitat. Hi ha en les diverses peces efectes instrumentals d'extraordinària plasticitat que queden gravats en la memòria. La tria d'harmonies és sempre originalíssima. El compositor ha tingut cura de la varietat de colors i de caràcter: de tant en tant, l'acompanyament dona lloc a flexibles estructures contrapuntístiques. Tot, però, sempre amb la major naturalitat. L'obra d'aquest compositor de 38 anys és segurament de les més interessants que figuren en els programes».

(Radio-Wien, Dr. P. A. Pisk).

«L'èxit més gran del concert és obtingut per un deixeble de Schönberg: Robert Gerhard (Catalunya), amb «Sis cançons populars catalanes» per a soprano i orquestra. Aquestes melodies (les unes aïrores, les altres intensament expressives), són presentades en un marc instrumental d'una força d'evocació i d'un color nacional tan sorprenents, i la cantatriu de Barcelona, senyora Concepció Badia, les interpretà amb tan acabada perfecció, que el públic demanà sorollosament el «da capo».

(Vogelwischer Anzeiger, Viena. Dr. P. Menter).

«En les seves «Sis cançons populars catalanes», per a soprano i orquestra, obté el català Robert Gerhard resultats tan originals com deliciosos mitjançant la combinació de l'element popular amb la tècnica moderna de la seva escriptura: fruita d'agradable sabor a la qual el públic troba un gust tant excel·lent, que obliga a bissar dues de les melodies, sobretot «L'enemic de les dones», que captiva per la graciosa alternança de ritmes binaris i ternaris. Mereixedora de les més altes lloances és la tasca excel·lent dels col·laboradors d'aquest primer concert; apuntim en primer terme el nom de la cantatriu catalana Badia d'Agustí. Una veu de soprano de timbre meravellós, saturat d'emoció i d'entona.

(Nenes Wiener Tagblatt).

«El gran èxit de la primera nit — un concert d'orquestra — se l'emportà el català Robert Gerhard, un deixeble de Schönberg, amb «Sis cançons catalanes» per a soprano i orquestra. Rebudes pel públic amb una grandiosa ovació, hagueren d'ésser repetides en part, gràcies també a l'eminent cantatriu Badia d'Agustí: una de les més belles veus existents.» (Vossische Zeitung, Berlín).

«En el primer concert cal consignar ja un gros èxit de públic: les «Sis cançons catalanes» de Robert Gerhard, un deixeble de Schönberg, desencadenen una tempesta d'aplaudiments i es demana llur repetició. El compositor ha dotat aquestes melodies — deliciosament entremaliades — les unes, i profundament melangioses les altres — d'una vestidura orquestral rutilant i transparent, els materials temàtics de la qual són

obtinguts, amb ciència excepcional i gust impecable, de la substància melòdica de la cançó, essent aplicats amb mà delicada a la il·lustració dels caràcters musicals i poètics de la composició. L'orquestra, sota la direcció d'Anton Webern, acompanyà amb acabada virtuositat a la solista Badia d'Agustí, una veu d'irresistible encís; timbre d'una suavitat vellutada i de puresa i transparència cristal·lina, amb una agilitat fascinant en l'emissió. Voldríem poder sentir aviat a Berlín aquesta artista que és a Barcelona la primera solista dels Concerts Casals».

(B. Z. amb Mittag, Berlín. Josep Rufer).

«Els festivals comencen amb un concert d'orquestra, quantitativament molt important, a càrrec de l'Orquestra Simfònica de Viena. Dels sis autors presents en el programa se situen qualitativament en primer lloc un català i un rus... Robert Gerhard, català, malgrat el seu cognom germànic, tren un extraordinari partit de la dolcesa i de la fortitud del cant popular del seu país, el tractament harmònic i colorístic del qual li dona un encís incomparable. Dues de les peces hagueren d'ésser bisuades. Impecable d'estil i plena d'ànima la interpretació de la senyora Badia d'Agustí».

(Dresdner Nachrichten, Dresde. Doctor Otto Janowitz).

«La força que dona la saba popular d'una nació quan actua en una forma no falsificada, pogué ésser exemplificada per les «Sis cançons catalanes», per a soprano i orquestra. Robert Gerhard, el compositor de nom segurament catalaníssim (!), ha sabut revelar la formidable riquesa harmònica de les cançons populars de Catalunya, amb una instrumentació saturada de sentiment i densa evocació, que demostra també un art excepcional en la manera de tractar el color de l'orquestra. L'èxit d'aquesta obra fou, per això, el més fort i espontani de tot el concert. Hi hagué dos «da capo», deguts també, i no pas en últim terme, a la magnífica cantatriu catalana Badia d'Agustí, que va saber interpretar les melodies de la seva terra amb una tendresa i una gràcia indescriptibles, i gràcies també a l'execució de la part orquestral, sota la direcció inspirada d'Anton Webern».

(Leipziger Neueste Nachrichten, Leipzig. Doctor Adolf Aber).

«Catalunya està representada amb «Sis cançons populars catalanes» per a soprano i orquestra, de Robert Gerhard. Per la seva originalitat i la gràcia exquisida dels seus ritmes, aquestes cançons es destaquen de tal manera del conjunt d'obres presentades, en aquest programa, que el públic les rep amb una grandiosa ovació i Anton Webern, que dirigeix aquestes petites meravelles líriques amb finíssima compenetració i sensible intuïció de llur estil i de llur caràcter, es veu obligat a repetir les dues últimes peces («Enemic de les dones» i «Els ballaïres dins un sac»).

C. Badia d'Agustí, una soprano de Barcelona, amb un art madur i una veu d'encís primaverat, té una part importantíssima en aquest èxit clamorós.

(Nene Freie Presse, Viena. Reiter).

Ateguem ara que la coneguda casa editorial Universal Edition de Viena, que ha adquirit les partitures de Robert Gerhard, ha rebut demandes de materials per a altres audicions de les «Sis cançons» del nostre músic, per a altres audicions a Berlín, París, Ginebra, Zuric, Praga i Londres, per a la vinent temporada.

Consignem amb gust l'èxit franc de Robert Gerhard.

Alemanya

El pròxim octubre s'estrenarà, al Teatre de l'Opera, de Dresde, l'obra pòstuma d'Eugeni d'Albert. «El senyor Wu». L'obra de l'Albert serà després representada a Berlín.

Leo Bleck ha terminat l'obra de d'Albert.

El Festival de Bayreuth, de l'any 1933, serà important, ja que es commemorarà el cinquante aniversari de la mort de Ricard Wagner. Toscanini dirigirà «Parçival» i «Els mestres cantaires». La «Tetralogia», la dirigirà un mestre alemany.

Austria

El violinista Fritz Kreisler, escrit actualment una opereta, l'heroïna de la qual és Elisabet d'Austria. La dita nova producció s'anomenarà «Lissy». El llibret (i també el títol), ha estat tret d'una comèdia d'Ernest Deccens i Gustau Holm. Kreisler dirigirà la primera representació de «seva obra, que serà estrenada al «amós teatre. «An der Wien». Paola Wessell interpretarà el personatge central de l'opereta que ens ocupa. La creació de Fritz Kreisler es representarà després a Berlín, Londres i Nova-York.

França

S'ha constituït, a París, un agrupament que tindrà cura de defensar l'art musical. Constitueixen el dit agrupament, André Mallarmé, president, i els senyors Ferin, Guernut, Besset, Salles, Oberkirch, Jardillier, Dourmange, Salette, Montagnon, Massini i Guastavino.

«Els dits senyors es proposen organitzar entitats musicals. Treballaran, a més, a favor de l'ensenyament musical a les escoles, del desenrotllament de la música a França, etc. El programa és vast».

Ha guanyat el Premi «Blumenthal» (20.000 francs), el jove músic Marcel Delannoy, autor de «Le Poirier de Misère», l'obra lírica representada amb èxit al Teatre de l'Opera Comica, de París. Formaven el Jurat que ha concedit el darrer Premi Blumenthal, G. Hue, P. Dukas, M. Ravel, Fe. Schmitt, Guy Ropartz, G. Bonnet, A. Roussel i H. Malherbe.

Assolí un gran èxit l'Exposició Chopin que la Biblioteca Polonesa organitzà a París. La dita Exposició s'obrí al públic el dia 22 de juny. El dia de la inauguració, pronunciaren discursos, el comte Chlapowski, ambaixador de Polònia, Eduard Ganche, president de la Societat Chopin, i Leopold Vinentat, professor de l'Escola de Música F. Chopin de Varsòvia.

Hom reuní, a l'Exposició Chopin, importants autògrafs, retrats i records del gran artista. Entre els documents interessants, cal esmentar el dietari de Chopin escrit a Stuttgart, les seves impressions, a propòsit de l'entrada a Varsòvia dels soldats russos. L'idioma amb Maria, resta també evocada amb les obres que Chopin li havia dedicat, amb lletres, etc., tot embolicat dins d'un paper damunt del qual es lleixen encara els següents mots que escrivi Chopin: «Moja bleda» (la meua misèria).

Hi havia també, a l'Exposició Chopin (ara ja tancada), lletres interessants i significatives de Delacroix (l'amic estimat, comprensiu, fidelíssim, de Chopin), de la comtesa d'Agoult, de Sainte-Beuve, Berlioz, Liszt, Mendelssohn, Schumann.

I els aficionats pogueren contemplar, a l'Exposició Chopin, uns vint retrats del mestre. Entre ells, el que pintà Delacroix (actualment al Museu del Louvre, de París), els de Winterhalter, Kolberg, etc. S'admirà sobretot el retrat (d'autor desconegut) que forma part de la col·lecció d'Alfred Cortot.

Amb el nom de «Chanson d'un fou», la casa editorial Schott, acaba de publicar una cançó «sol-disant» de Claudi Debussy... que l'escrivi Emile Pesard i que la publica, la casa Leduc, l'any 1873!

Holanda

Un infant d'onze anys, Tenn Musch, ha estat nomenat organista de l'església de Wessen.

ITALIA

S'ha estrenat, a la Baracca, l'obra novella de Lucio d'Ambrà, «La dama verda». «Successo caluroso» — diu «la Tribuna».

La Real Acadèmia del Conservatori Musical de Florencia ha commemorat dignament el segon centenari de la mort de Bartolomeo Cristofari, inventor del «pianoforte».

Al segon Festival Internacional de música, que tindrà lloc a Venècia, com ja és sabut, del 3 al 15 del vinent setembre s'executaran les següents produccions italianes: «Concertino in la maggiore», Wolf Ferrar; «Flauto notturno», Zandonai; «Elegia per a violoncel i orquestra», Montemezzi; «Tre liriche», per a cant i piano, Pich Mangiagalli; «Tre cançons piemonteses, Sinigaglia; «Allegro di concerto», per a piano i orquestra, Pedrollo; «Quintet», Labroca; «Intermezzo», Tommasini; «Euridice», poemet per a soprano i orquestra, Davico; «Afra», cantata per a soprano, veus d'home i orquestra, Catezzo; «Tre liriche italiane», per a cant i piano, Bianchini; «Quartet», Agostino. Es representaran, a més, les següents obres: «Orfeo», de Casella; «Pantea», de Malipiero; «Maria Egiziaca», de Respighi; «La Grancicola», de Lualdi; «El Retablo», de Falla; «Don Giovanni», (ballet), de Casavola.

La senyora vídua del crític musical, Camille Bellaigue, ha donat, per al Museu del Teatre de la Scala, de Milà, 15 lletres de Verdi i 146 de Boïte.

Ha mort, a Roma, als 85 anys, Gino Monaldi, autor d'un bell estudi sobre Verdi.

Ha mort, també, als 69 anys, el musicòleg Luigi Torri, director de la «Biblioteca Nazionale», de Torino.

Ha estat creat, al «Teatre Reale dell'Opera», de Roma, un museu teatral.

Per a la primera de les festes musicals que amb el nom de «Maggio Musicale Fiorentino», tindran lloc a Florència, la vinent primavera, s'anuncia la representació de les següents obres vuitcentistes: «La Vestale», de Spontini; «La Cenerentola», de Rossini; «Lucrezia Borgia», de Donizetti; «I Puritani», de Ecolini; «Nabucco» i «Falstaff», de Verdi. Dirigiran les obres esmentades els mestres Victor de Sabata, Vittorio Gui, Gino Marinuzzi i Tullio Serafin. S'anuncia ja la col·laboració dels següents artistes: Felice Casorati, Giorgio Chirico, C. E. Oppo, Mario Sironi, Luigi Archieri, Guido Salvini.

A l'Anfiteatre de Boboli s'interpretarà també el «Somni d'una nit d'estiu», de Shakespeare, amb la música de Mendelssohn. S'anuncia també una «Sacra Rappresentazione» italiana del tres cents.

S'anuncien, així mateix, concerts confiats a l'Orchestra Fiorentina, que dirigeix Vittorio Gui, a l'orquestra de l'Augusteo, de Roma, sota la direcció de Bernardino Molinari, i a l'orquestra del Teatre de la Scala, de Milà, dirigida pel mestre Victor de Sabata. Hi haurà, també, concerts corals (Basilica de Sant Miniato al Monte) i audicions de música «de camera» (Sala Bianca di Palazzo Pitti i sala del Palazzo Vecchio).

Durant el «Maggio musicale», tindrà lloc a Florència el «Primo Congresso Internazionale di Musica».

RUSSIA

El Govern dels Soviets ha nomenat el mestre Albert Coates director general de les orquestres filarmòniques de Leningrad i de Moscou.

—OO—

REVISTES

Hem rebut el número corresponent al present mes, de la revista musical «Scherzando», que es publica a Girona. Heus aquí el sumari: El Teatre de Bayreuth, Joaquim Pena; L'humor dels músics, B. Gálvez Bellido; De concerts; Correspondència; Associacions de Música; Noticiari.

La sessió de l'Ajuntament

Els obligacionistes del Metro. - La reorganització dels serveis de Finances. - El monument a Pi i Margall. - La col·lecció Plandiura

COMENÇAMENT

A la sala de sessions hi havia una maqueta i dibuixos relacionats amb el monument a Pi i Margall. El projecte de la maqueta ja està rebutjat per la Comissió, però sembla que és a la sala per a fer bonic.

A les vuit, el senyor Comes obre la sessió. També és radiada. El senyor Bertran de Quintana està malalt.

Es fan els tràmits necessaris i és aprovat el despatx oficial.

El senyor Pellicena demana que hi hagi silenci durant la sessió, amb el fi que els radiofons puguin seguir-la. La Presidència promet que ho procurarà.

EL METRO TRANSVERSAL

Es discuteix un dictamen retardat sobre el pagament del cupó del Transversal.

El senyor Bausili demana que es discuteixi.

El senyor Solà diu que la situació del Transversal és difícil i que caldria un debat general sobre el cas. Demana que, de moment, quedi damunt la taula.

El senyor Vachier protesta de l'actitud del senyor Solà.

El senyor Bausili diu que es tracta de dos fets diferents.

El senyor Santamaría manifesta que no ha pogut convèncer els obligacionistes que se li han acostat, per tal que es sacrificassin.

Parla novament el senyor Solà i diu que ja s'han fet requeriments a l'empresa del Metro... (Interromp el senyor Casanoves, i la Presidència toca la campaneta.)

S'acorda discutir el dictamen.

El senyor Bausili defensa una esmena.

Constata que cal defensar el crèdit municipal. El projecte de conveni no és una novació de contracte amb els obligacionistes, i no ha de significar minva de drets per a ningú. Cal aclarir ben bé el dictamen i el que s'aprova. Hi ha obligacions avalades per l'Ajuntament.

Li contesta el senyor Casanoves dient que el que es vol és lesacreditar l'obra municipal. Defensa el conveni i no accepta l'esmena.

El senyor Giralt creu que la situació del Metro no és desesperada, i que han contribuït per igual a cercar les solucions els diferents sectors del Consistori. Aquesta és una herència que ve d'abans. Censura l'actitud del senyor Solà, puix creu que afavoreix els agiotistes. Troba les manifestacions del senyor Bausili dignes d'apreci, per bé que les creu equivocades. No vol l'esmena.

El senyor Bausili rectifica. Diu que quan s'entra al Consistori, els regidors deixen lurs altres representacions. No es pot parlar de sorpreses quan es tracta d'un dictamen que ha romàs aturat tants dies.

Recorda que l'Ajuntament automàtic ja procurà un conveni amb els obligacionistes. Els vots del regionalistes no han mancat mai a les solucions que s'han presentat.

Explica l'abast de l'esmena i demana votació.

El senyor Solà refusa els atacs que li ha dirigit el senyor Giralt.

Per 23 vots contra 8 és refusada l'esmena i aprovat el dictamen. Voten a favor els senyors Amat, Bausili, Brasó, Casals, Llopart, Nonell, Pellicena i Sagarra.

El senyor Llopart explica el vot i demana que se solliciti informe dels caps lletrats, com s'acordà, a un Consell del Metro Transversal.

El senyor Casanoves hi posa obstacles.

El senyor Pellicena presenta una proposició incidental amb aquell sentit.

Es vota nominalment, i també és rebutjada per 23 vots contra 8.

MES NOMENAMENTS A FINANCES

A propòsit d'una sanció contra un urbà, hi ha una discussió entre els radicals Ruiz i Giralt.

Hi ha un dictamen fent un seguit de nomenaments d'alt personal de Finances.

El senyor Bausili defensa un vot particular.

Resulta que es creen deu caps de Negociat més dels que hi ha a les

aprovat que s'obtinga a explicar-lo el senyor Vachier.

L'ORDRE DEL DIA

S'enllesteix l'ordre del dia ordinari.

Respecte al nomenament de diverses persones per als serveis de circulació, el senyor Solà demana que quedi damunt de la taula i així es decideix.

S'acorda jubilar amb tots els avantatges Pau Cot Verdaguier, un dels supervivents de l'altra República.

EL MONUMENT A PI I MARGALL. UNA DISCUSSIO LLARGUISSIMA

El senyor Sagarra demana que quedi damunt de la taula el dictamen sobre el nou monument a Pi i Margall.

El senyor Ventalló no ho vol, com tampoc el senyor Vilalta.

El senyor Sagarra diu que no està assabentat del que es prepara. Pregunta quins són els fons de la subscripció oberta i si se'n pot disposar. Per tant la petició no és gratuïta.

El senyor Samblancat diu que no vol fer el joc al senyor Sagarra.

El senyor Solà diu que pot quedar damunt de la taula.

Insisteix el senyor Ventalló dient que s'accepta la idea del senyor Sagarra de posar el primer monument a Pedralbes.

Dóna algunes explicacions el senyor Vilalta dient que la Comissió disposa de 150.000 pessetes.

Torna a parlar el senyor Sagarra i defensa el seu punt de vista amb el reglament a la mà, ja que el senyor Marles, que ha estat president de la Comissió, no és a la sessió. Rebutja la idea de què faci obstrucció.

El senyor Samblancat diu que ell volia el «monument a Blay», al Passeig de Gràcia, però que el que hi ha ara allí és una vergonya. Té pressa.

El senyor Sagarra diu que s'està perdent el temps per culpa dels que suposen intencions als regidors. També es parlava d'obstrucció quan ens oposàvem al projecte de Blay.

El senyor Ruiz tem que la discussió duri estona.

Es llegeix l'article 27 del Reglament.

La presidència diu que el Consistori pot interpretar com vulgui el Reglament.

Es produeix un incident i el senyor Pellicena demana que s'examinin bé l'article per part de la presidència.

El president (senyor Comes), diu que continua opinant igual.

El senyor Pellicena fa constar la protesta de la minoria regionalista.

Es passa a votació la urgència. És decidida per 25 regidors contra 9. La Lliga ha votat en contra.

Comença la discussió.

El senyor Sagarra diu que no vol fer obstrucció.

No rebutja la glòria d'honorar Pi i Margall, però sí que s'oposa a que Barcelona enllesteixi les seves vies. A la cruïlla del Passeig de Gràcia amb l'Avinguda del 14 d'Abril no hi està bé i si uns quants metres més amunt, per tal de no impedir la circulació com reconegué el senyor Ruiz (radical), que sols hi volia un urbà amb la porra.

Llegeix uns dictàmens dels tècnics contraris a la utilització del centre matemàtic. Amb set metres enrera de l'emplaçament n'hi hauria prou. Cal reflexionar fredament.

El «monument» provisional que hi ha ara ha costat 9.800 pessetes.

Parla el senyor Vachier i diu que un monument al mig de la Diagonal servirà per a endegar la circulació prenent algunes precaucions.

El senyor Santamaría creu que la millor solució hauria estat aixecar el monument de Blay. Recorda que els regionalistes en altres ajuntaments, votaren per l'emplaçament del monument al lloc de sempre.

El senyor Llopart intervé. Recorda que en molts dels centres regionalistes hi ha el retrat de Pi i Margall acompanyat dels del doctor Robert, Almirall i Prat de la Riba, ço que vol dir que respecten aquell patri.

El que ens mou són raons estètiques i no voldríem que s'hi posés el

seus punts de vista i amb violència. Intervé el senyor Pellicena.

Protesta del que diu el senyor Vilalta.

El fet és que la majoria ha anat canviant perquè estava dividida i que la manca de lleialtat de la majoria és la que porta els debats així i ocasiona aquestes escenes. Als nostres centres hi ha el retrat de Pi i Margall.

El senyor Vilalta intenta defensar-se i ho fa atropelladament.

El senyor Casanoves fa miting i diu que la Lliga no vol el monument. (Protestes de la Lliga.)

Es permet una interpretació fantàstica de la sessió i se li diu que es llegeixi l'acta.

Diu que LA VEU DE CATALUNYA publicà el retrat de Pi i Margall massa petit amb motiu dels Jocs Florals i diu penjaments de l'Església.

El senyor Nonell remarca que amb els vots de la Lliga s'han votat quantitats. Defensa el monument més amunt de la cruïlla, amb el qual la Lliga ha estat conseqüent sempre.

El senyor Pellicena diu que el senyor Casanoves és un lector mal aprofitat de LA VEU.

Recorda el que passà i la fórmula que intentà.

La Lliga no ha canviat i el diari, amb els Jocs Florals, ha publicat retrats o no segons els temps.

Esmenta que els frares de Pompeia han fet públic que no s'hi oposen. El que passa és que la majoria no té un pensament de govern i acudeix als seus trucs.

Es passa a votació. S'aprova el dictamen per 27 vots contra 8. Són tres quarts de dotze.

FINAL DE L'ORDRE DEL DIA

S'enllesteix el restant de l'ordre del dia.

Hi ha petites intervencions. Un dictamen relacionat amb un pas subterrani entre el «Metro» i la Maison Dorée a la Plaça de Catalunya, ocasiona un debat en el qual el senyor Santamaría presenta una esmena.

El senyor Llopart aclareix ben bé el cas des del punt de vista tècnic i s'acorda que quedi damunt de la taula.

LA COL·LECCIO PLANDIURA

Es dóna compte del dictamen proposant que el Museu adquireixi la Col·lecció Plandiura.

El senyor Solà, en un discurs llarguissim, vol que quedi damunt de la taula.

Parla el senyor Pellicena.

Diu que el senyor Solà ha plantejat una qüestió distinta del que esperava.

Està ben preparat el senyor Solà com ho demostra el fet que hagi donat una conferència pública, perquè no és de suposar que hagi parlat del que no sabia. Tothom està assabentat i per tant no es pot discutir.

El senyor Casanoves abunda en el criteri del senyor Pellicena. Hi ha hagut molta discussió al carrer. Demana la urgència.

El senyor Giralt diu que està ben assabentat el senyor Solà.

Parla el senyor Solà i diu que sí que està preparat, perquè porta dades, però que ni calien més. Fa constar el seu vot en contra de la urgència. Esperava que la Lliga l'hauria ajudat.

S'aprova l'urgència amb el vot en contra del senyor Solà, de la Dreta Republicana i el senyor Duran i Guàrdia, de la Unió Socialista.

L'OPINIO

Combat el dictamen el senyor Solà amb un altre discurs que abans fa repartir als periodistes.

Troba que la Col·lecció és interessant i que la Lliga vol guanyar una batalla per primera vegada a cavall d'esquerrans i radicals.

Examina els números i creu que el preu i condicions són onerosos. Llegeix xifres del que deu l'Ajuntament. Repeteix tots els arguments que s'han fet contra la finança municipal. Suposa que el senyor Pellicena dirigeix la croada per inspiració del senyor Cambó. Compara el Museu amb l'Exposició que feu la Dictadura i creu que portarà conseqüències greus. La cultura bàsica són les escoles pri-

però això demostra que no estan desatesos.

Les corporacions públiques catalanes han de fer a vegades funcions d'Estat i aquesta tasca és noble. Desamortitzar la col·lecció és un cas d'utilitat pública, perquè fuig del privat per anar al comú.

L'opinió pública ha reaccionat a favor de l'adquisició. Esmenta el cas del senyor Serra Moret, de la Unió Socialista, que ha votat l'adquisició de la Generalitat i del senyor Xirau (Joaquim) que no és a la sessió, i acaba dient que la subscripció que invoca el senyor Solà no fóra factible.

MES DISCUSSIO

El senyor Jové es mostra conforme amb l'adquisició.

Parla també el senyor Casanoves. Recull la dita que l'Ajuntament ha hagut de fer funcions d'Estat. Detalla el que és la Junta de Museus i evoca les pugnes entre el Museu i el senyor Plandiura per a adquirir objectes.

Barcelona s'ha de sentir metropolitana i ha de guardar les joies del passat com a estimul pel futur.

Defensa llargament l'adquisició amb arguments artístics i culturals.

Esmenta el cas de Rússia.

El senyor Duran i Guàrdia: Allí ho varen expropiar.

El senyor Casanoves: Quan sigueu majoria al país i feu la Revolució també ho podreu fer. Ara no.

Continua dient el senyor Casanoves que es pot fer l'adquisició i si volen després la subscripció que es preconitza.

Va dient el senyor Casanoves que a Madrid fan gestions per adquirir la col·lecció per al Museu del Prado. No són provincians i per això certs arguments no fan efecte.

Parla també el senyor Giralt i diu que els radicals realitzen un sacrifici perquè la massa del seu partit, essencialment obrera, no entén gaire d'aquestes coses. Han estat requerits a complir deures cívics i no han volgut negligir el concurs perquè tenen capacitat per a governar Espanya i volen fer constar que no són contraris de l'espiritualitat catalana. Volen tenir glòria i responsabilitat en l'adquisició.

Rectifica el senyor Solà per a contestar als oradors anteriors.

Creu que la seva proposició queda en peu. Els homes de la Lliga avui no es senten tan grans financers com de costum i preferixen les idees. Diu que sosté al Consistori el que ell i el seu grup han dit fora.

Va argumentant a la seva manera i creu que la Dictadura tenia també esperit metropolità i que la Lliga també la seva serenitat.

El senyor Pellicena diu que les oportunitats no es poden escollir i que la compra representa encara no un quart per cent del pressupost.

Per 31 vots contra 2 dels senyors Solà i Duran i Guàrdia és rebutjada la proposició del senyor Solà.

Per 30 contra 2 d'aquells mateixos s'aprova el dictamen.

Explica el vot el senyor Pla, de l'Esquerra, i diu que no creu que la col·lecció valgui el que diu, i vol saber si la Col·lecció és íntegra.

Contesta el senyor Comes que l'Inventari de la col·lecció el té fet la Junta de Museus.

El senyor Duran i Guàrdia, de la Unió Socialista, diu que ha votat en contra per disciplina del partit i per convenciment.

El senyor Serra i Moret ja contestarà al partit. Protesta que se'ls acusi. Ofereix posar la seva tinença d'Alcaldia a disposició de la majoria.

Li diuen que no s'amoini.

Es llegeixen després diverses proposicions, entre les quals hi ha les següents:

Una dels senyors Ventós, Escofet i Pellicena; que havent ja contestat els Ajuntaments de Gavà i Viladecans, nomenant cada un dos regidors per a formar la comissió encarregada de preparar l'aprovació de l'Estatut pel qual s'haurà de regir la Mancomunitat en la zona determinada per la proposició que aprovà el Consistori, s'acusi rebut a les dites comunicacions i es faci l'Alcalde perquè d'acord amb la Comissió de Foment designi els dos representants de Barcelona a fi que es puguin constituir la Comissió mixta encarregada de preparar l'Estatut de regim de les dites Corporacions mancomunades. (Aprovada.)

Altra dels senyors Dran Guàrdia, Llopart i Ventós, que amb motiu de celebrar el dia 24 de l'actual el Centre Cultural Gallec un acte d'afirmació gallega i d'homenatge als dipu-

Notícies de l'Estranger

Von Papen com a Comissari del Reich ha destituït tots els ministres prussians i ha empresonat el Cap de Policia. - El Govern baverès protesta. - Inquietud dels importadors de fruites espanyoles a França. La propera reforma del Govern italià. - Mort de Renè Bazin. - El senat irlandès adopta la supressió del jurament a la Corona

El plet anglo-irlandès

EL SENAT ADOPTA LA SUSPENSIÓ DEL JURAMENT A LA CORONA

Dublin, 20. — El Senat ha votat el projecte de llei relatiu a les importacions angleses.

El projecte de llei de supressió del jurament de fidelitat, ha estat adoptat per l'Alta Cambra amb les esmenes refusades pel Dail.

Aquest projecte tindrà força de llei per a un període de 18 mesos.—Fabra.

El Govern italià

LA REFORMA QUE S'ACOSTA

Roma, 20. — La nova composició ministerial que es parla fa ja dies, s'explica als cirkels polítics pel desig que ocupin els llocs més importants de l'Estat aquelles persones sobre les quals el feixisme fonamenta les seves majors esperances.

El fet que ressaltia a la nova formació del Govern que s'anuncia, és el càrrec més important, si fos possible, que el senyor Mussolini tindria en el nou Govern.

En realitat, es creu que la intenció que es té en efectuar les modificacions que s'anuncien, és la que els caps de les formacions i organitzacions de defensa del feixisme, siguin ministres per torn.—Fabra.

Paris, 20.—Demà es publicarà a «Le Journal» un article signat per Saint Brice, en el qual exposa la creença que el ministre de Negocis Estrangers, senyor Grandi, serà nomenat ambaixador a Londres.

Els senyors Bottai i Roeco seran nomenats per al mateix càrrec, a Moscou i París, respectivament.—Fabra.

Les fruites espanyoles a França

INQUIETUD DELS IMPORTADORS

Paris, 20. — Amb motiu de la situació creada a les exportacions agrícoles espanyoles, pel contingent establert per a les fruites pel Govern francès, el president de la Cambra de Comerç espanyola de París i el de la Unió Fruitera Espanyola, han fet algunes declaracions. Han dit que les mesures adoptades pel Govern francès, amb respecte a l'entrada de fruites espanyoles a França, estan causant estralls de tal naturalesa que, al seu entendre es podrà convertir en un veritable desastre per a la regió llewantina.

Afegiren que el Govern espanyol hauria d'entaular immediatament noves negociacions per a resoldre la situació i preparar unes bases fixes i àmplies per a l'intercanvi entre els dos països.

De prolongar-se aquesta política, el Govern espanyol estarà abocat a denunciar el Tractat i prendre represalles, que és el que tots els exportadors demanen, ja que, en realitat, no pot el dit Govern apartar-se d'aquest camí si no canvien les coses.—Fabra.

El novel·lista Renè Bazin

HA MORT A PARIS

Paris, 20. — L'acadèmic senyor Renè Bazin, ha mort aquesta nit.—Fabra.

La situació política d'Alemanya

ELS MINISTRES ES NEGUEN A DIMITIR: ELS FUNCIONARIS SUPERIORES DE LA POLICIA SON DETINGUTS

L'ordenança presidencial enumera després les sancions que s'imposaran als contraventors, entre les quals figuren: multes, presó, treballs forçats i fins i tot pena de mort.

Als cirkels governamentals del Reich es diu que l'estat d'excepció no constitueix més que una mesura provisional feta necessària per la negativa del senyor Severing a transmetre els seus poders al comissari del Reich, i serà aixecat dintre d'alguns dies.—Fabra.

TOTS ELS MINISTRES PRUSSIANS DESTITUÏTS

Berlin, 20. — El representant legal del delegat del Reich a Prússia, senyor Bracht, ha estat aquesta tarda al Ministeri de l'Interior prussià, i ha invitat el senyor Severing d'abandonar el seu lloc.

El senyor Severing refusà fer-ho.

El senyor Bracht hi tornà a les vuit de la nit acompanyat d'un oficial de policia i del nou prefecte de policia de Berlin, senyor Melchor, i invità de nou el senyor Severing a abandonar voluntàriament les seves funcions.

El ministre s'hi negà novament, i manifestà que no podia reconèixer la legalitat de les mesures adoptades pel Govern del Reich, i que sols es sotmetrà a la violència.

El senyor Bracht declarà aleshores que recorreria a aquest mitjà, i en vista d'això, el senyor Severing es retirà a les seves habitacions particulars prop del despatx oficial.

El Govern del Reich ha decidit rellevar de les seves funcions tots els ministres prussians que fins ara no havien estat afectats per aquesta mesura.

El senyor Braun, president del Consell prussià, ha dirigit una carta al senyor Von Papen, negant fonament jurídic a les mesures adoptades, i invitant el canceller a donar-li a conèixer les raons en virtut de les quals s'han adoptat aquestes decisions.—Fabra.

DELIBERACIONS DE LA C. G. DE T.

Berlin, 20. — La Confederació general de Treballadors ha deliberat sobre la situació creada a Prússia pel nomenament d'un comissari del Reich.

En els cirkels dels Sindicats obrers s'expressa la creença que serà convocada una Conferència de representants de tots els Sindicats obrers, per a examinar la situació i prendre

els acords que es considerin convingents.

EL GOVERN BAVERES PROTESTA DEL NOMENAMENT

Munich, 20. — Els periòdics diuen saber de font autoritzada, que el Govern baverès protestarà davant del President d'Imperi, mariscal Hindenburg i davant el canceller von Papen, contra el nomenament d'aquest darrer com a representant del Reich a Prússia.

El Govern baverès considera que aquesta mesura és inadmissible i que ha de deixar-se sense efecte.—Fabra.

PAPEN NOMENAT COMISSARI DEL REICH A PRUSSIA

Berlin, 20. — El canceller von Papen ha estat nomenat comissari especial del Reich a Prússia.

El burgmestre l'ajudarà en les seves funcions, en qualitat de representant legal.

Com a conseqüència d'aquest nomenament, von Papen ha celebrat una llarga entrevista amb el ministre de l'Interior de Prússia, senyor Severing. En el curs de l'entrevista, aquest darrer ha manifestat que no cediria més que en el cas que l'obligués per la força.

El President d'Imperi, mariscal Hindenburg ha promulgat una nova Ordenança, per virtut de la qual queda establerta la situació d'excepció a les províncies de Berlin i Brandeburg.

En virtut d'aquesta nova Ordenança, el Poder Executiu en dites províncies queda sota el manament del comandant de la Reichswehr.—Fabra.

<